

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

12. ČERVENCE 2009

Z obsahu:

Identita kněžství je ohrožena zevnitř

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
24. června 2009
- strana 2 -

„Kněžství je láska Ježíšova Srdce“

Homilie Benedikta XVI.
při nešporách na zahájení
Roku kněží 19. června 2009
- strana 4 -

Z výroků svatého faráře arského

Jan Maria Vianney se umí
svým slovem dotknout
srdcí a přivádět je k Bohu
- strana 5 -

Ejhle, oltář Hospodinův září... (dokončení)

Mons. Erich Peřík
- strana 6 -

Varování před bludnými naukami

Vincenc z Lerinu († 405)
- strana 7 -

Pán Ježíš o svých kněžích

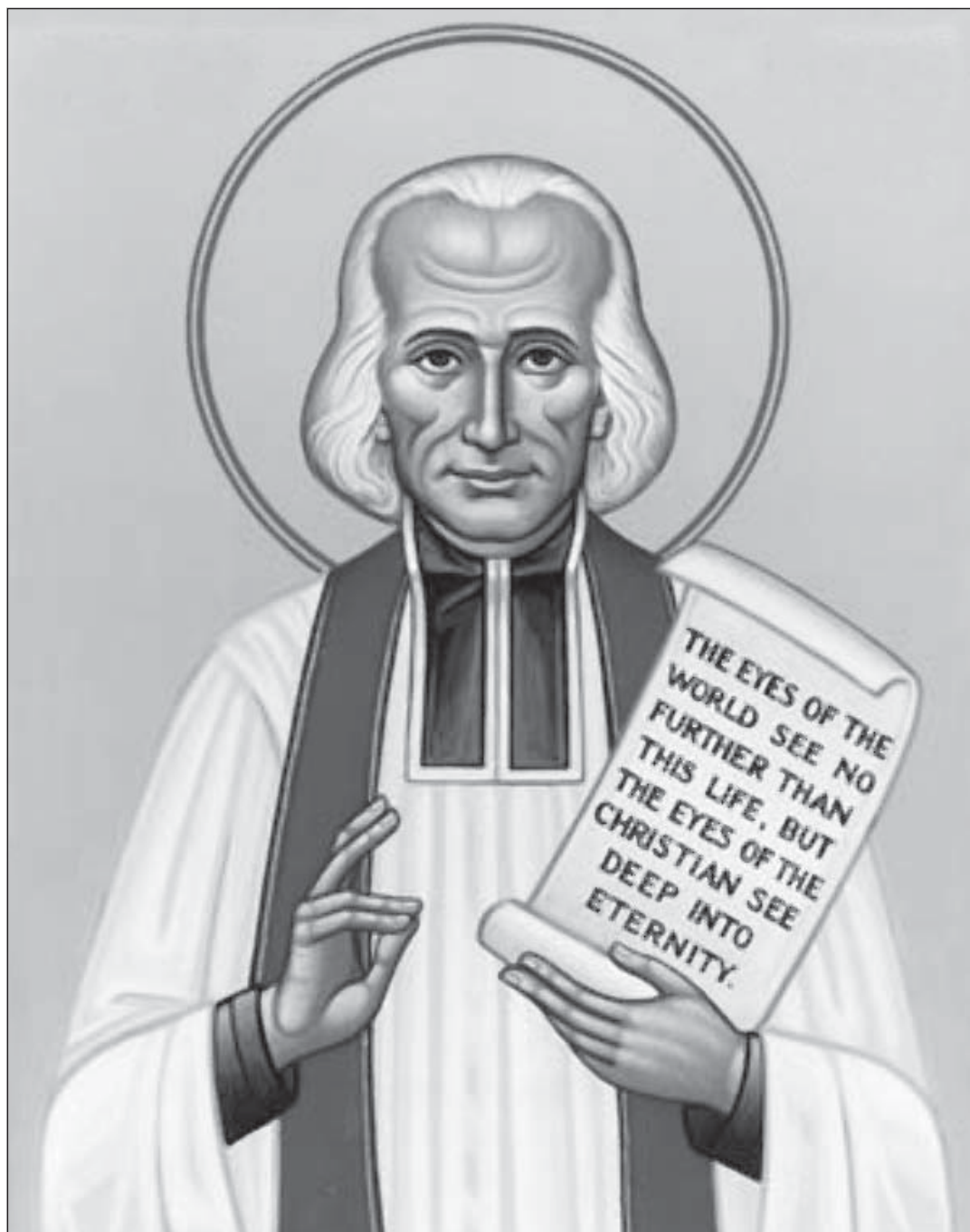
Při pohledu upřeném
na kněze jsem viděl velký
zástup duší, které zplodil
- strana 8 -

Maria přijímá Ducha Svatého

Pére Grou (1731-1803)
- strana 9 -

Cum amore ac timore (6)

- strana 11 -

Sv. Jan Maria Vianney, patron Roku kněží

Minulý pátek 19. června o slavnosti Nejsvětějšího Srdce

Ježíšova, věnované tradičně modlitbě za posvěcení kněží, jsem měl to potěšení zahájit Rok kněží, vyhlášený u příležitosti 150. výročí „zrození pro nebe“ faráře arského, svatého Jana Křtitele Marii Vianneye. A když jsem vstupoval do vatikánské baziliky ke slavnosti nesporné, jako takřka symbolické gesto jsem se zastavil v chórové kapli, abych uctil relikvie tohoto svatého pastýře duší: jeho srdce. K čemu Rok kněží? Proč právě jako vzpomínku na svatého faráře arského, který zdánlivě nevykonal nic mimořádného?

Boží prozřetelnost způsobila, že tato jeho postava se druzí k postavě svatého Pavla. Neboť právě když uzavíráme Rok

svatého Pavla, věnovaný Apóstolu národů, mimořádnému vzoru evangelizace, který vykonal několik misijních cest, aby šířil evangelium, zve nás tento nový jubilejní rok, abychom se zahleděli na chudého vesničana, který se stal pokorným farářem a který strávil svou pastorační službu na malé vesnici. Jestliže se toto dva světci se velice odlišují charakteristikou života, který prožili – jeden chodil od jedné končiny k druhé, aby hlásal evangelium, druhý přijal tisíce a tisíce věřících, a stále setrval ve své malé farnosti – je zde něco velice podstatného, co je jim společné: je to jejich naprostá identifikace s jejich posláním, jejich společenství s Kristem, kte-

Identita kněžství je ohrožena zevnitř

ré přimělo svatého Pavla k výroku: *S Kristem jsem ukřižován. Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus* (Gal 2,20). A svatý Jan Maria Vianney s oblibou opakoval: „Kdybychom měli víru, viděli bychom Boha skrytého v knězi jako světlo za sklem, jako víno smíšené s vodou.“ Cílem tohoto Roku kněží, jak jsem napsal v listě zasláném kněžím při této příležitosti, je podpořit směřování každého kněze „k duchovní dokonalosti, od níž především závisí účinnost jeho služby“, a pomoci především kněžím a s nimi i celému Božímu lidu odhalit a obnovit vědomí mimořádného a nezbytného daru milosti, jaký představuje svátostné kněžství pro toho, kdo je přijal, pro

celou církev i pro svět, který by bez reálné přítomnosti Krista byl ztracen.

Historicky nepodmíněný základ

Historické a sociální podmínky, ve kterých se nacházel farář arský, se nepochybně změnila a je správné si položit otázku, jak ho mohou kněží následovat ve ztotožnění s vlastní službou v současné globalizované společnosti. Ve světě, v jehož obecném pohledu na život stále méně znamená *sacrum*, posvátno, na jehož místě se stává jedinou rozhodující kategorií „funkčnost“, mohlo by pojetí katolického kněžství riskovat, že ztratí svou přirozenou závažnost, a to někdy i ve vlastním pojetí Církve. Nežřídka jak v teologickém prostředí, tak v samotné pastorační praxi a formaci kléru jsou konfrontovány a často kladeny do protikladu dvě různé koncepce kněžství. Zmínil jsem se v tomto směru před několika lety, že existují „na jedné straně sociálně funkční koncepty, které vymezují podstatu kněžství pod pojmem ‚služby‘: služby společenství, v naplňování určité funkce..., na druhé straně je zde koncepce svátostně-ontologická, která samozřejmě nepopírá v kněžství charakter služby, spatřuje ho však zakotvený ve zvláštní kněžské službě, jejíž podstata je dána darem od Pána prostřednictvím Církve, jejímž jménem se stává svátostí“ (Ratzinger, *Ministero e vita Sacerdotale*, in *Elementi di Teologia fondamentale*. Brescia 2005, s. 165). Také terminologický posun od slova „kněžství“ k výrazům „služba“, „poslání“, „úřad“ je projevem takového odlišného pojetí. K prvním, k onomu ontologicko-svátostnému, se váže primát Eucharistie v dvojčleně „kněžství – oběť“, zatímco

Ani se nechce věřit, že už uplynulo 12 měsíců od doby, co Svatý otec Benedikt XVI. zahájil Rok svatého Pavla. Jubilejní rok Apóstola národů končí a nám nezbyvá, než abychom se – každý sám – zamysleli, co tato mimořádná milost pro nás vlastně znamenala. Díky papežovým zasvěceným katechezím o spiritualitě a nauce svatého Pavla jsme měli příležitost hlouběji poznat osobnost i smýšlení tohoto velikána a apóstolského knížete. Udělal dobře, kdo je nejen vyslechl nebo přečetl, ale zalistoval nad nimi ve Skutcích apoštolů i Pavlových epištolách a pokusil se vstřebat onen neobyčejný a jedinečný přínos k pokladu víry, který autor výmluvně doložil svým vlastním životem. Pokud si někdo s politováním přiznává, že mu to nějak uniklo, pro toho není vlastně nic ztraceno, protože všechny tyto podklady jsou trvale k dispozici i po skončení mimořádného roku. Obzvláštní a trvalou pozornost si zaslouží Pavlův vklad k formování eklesiologie neboli trvalé platné nauky o podstatě

katolické Církve, což je důležité nejen z historického hlediska, ale i z hlediska naléhavé současné potřeby obnovit ono autentické pojetí Církve všude tam, kde se místo zdravých základů rozmohla nejrůznější novodobá sekularizovaná pojetí a plo-

Editorial

dy demokratizačních hnutí, která nežádoucím způsobem ovlivňují i konkrétní praxi. A to je moment, který končící jubilejní rok organicky spojuje s dalším významným rokem. Pavlův rok totiž zcela plynule předal žezlo Roku kněží, který rovněž staví do středu naší pozornosti postavu světce Církve, od kterého nás dělí nikoliv dvě tisíciletí, ale pouhých 150 let, prostého dělníka na vinici Páně, který však po sobě nezanechal teologická díla, ale nedostižný vzor konkrétního a velmi úspěšného naplnění Ježíšova příkazu: získejte mi za učedníky všechny národy.

Tento Rok kněží však není vyhlášen jako Rok Jana Marii Vianneye, nýbrž jako Annus sa-

cerdotalis, tedy rok zasvěcený kněžskému stavu, který se stal z nejednoho hlediska palčivým a současně klíčovým problémem pokoncilní Církve.

Kulaté výročí úmrtí svatého faráře arského se stalo pro papeže nikoliv náhodou inspirujícím podnětem k této jeho nejnovější iniciativě postavit do středu pozornosti osobnost právě tohoto vesnického faráře. To je pozoruhodné také proto, že jde o osobnost, kterou můžeme označit za přímo bezkonkurenčně předkoncilní. Jestliže prošel kdysi seminářem s odřenými ušima, dnes by asi neměl tu nejmenší šanci se vůbec do semináře dostat. Není těžké si představit, jak se liší jeho postoje a názory od názorů mnoha dnešních pastoračních odborníků. On však nakonec dokonale obstál v tom, čemu říkáme praktická zkouška života: jeho pastorační model, uplatněný dokonce v nejnepříznivějších podmínkách, byl nepřekonatelně úspěšný a jeho osobní životní způsob a kněžský život si u božského Velekněze nakonec vysloužil nejvyšší známku.

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Ve službách Slova

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přiblížilo se k vám Boží království.

Svatý Pavel tě oslovuje slovy, která ti jistě nejsou neznámá. Slyšel jsi je mnohokrát, ale právě proto pros Ducha Svatého, aby ti pomohl do hloubky prožít a docenit tuto velepišeň na Boží velkodušnost, která od věčnosti myslí na to, jak tě pozvednout z naprosté nicoty až k nejvyšší důstojnosti. Ještě dříve, než existoval svět, ty jsi již existoval v Božím srdci jako jeho vyvolený, který má sloužit tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti.

Dostalo se ti nedocenitelné milosti. Všechno konání věčné Moudrosti směřuje k tomu, abys mohl být přijat za jeho dítě skrze Ježíše Krista. Nezevšedněla ti tato zcela nezasloužená skutečnost? Není ti líto, že jako Boží vyvolený žiješ jen v tak nepřiměřeně zúžených a zpomezštělých perspektivách?

Když myslíš jen na svou časnou budoucnost a tolik se o ni strachuješ, nezapomínáš přitom na to, že tvůj cíl a smysl tvé existence má daleko širší perspektivy? Jsi předmětem Boží starostlivosti od věčnosti do věčnosti. Zrodil ses sice v čase, ale už před stvořením světa si tě Bůh vyvolil, abys byl před Ním svatý a neposkvrněný. Tvůj pozemský život je omezený. Počet našich let bývá sedmdesát, jsme-li při síle, osmdesát⁽¹⁾, ale to je jen nepatrný výsek z tvé od Boha darované existence. Strachuješ se o dnešek a zítřek, a zatím tě Bůh nestvořil pouze pro tyto dny, ale počítá s tebou i tehdy, až se naplní čas, pozval tě k sobě pro celou věčnost, aby se šířila chvála jeho božské velebnosti. Vždyť zatím ani nejsi schopen docenit, jak nesmírná je důstojnost, kterou tě Bůh obdařil. Jestliže jsi povolán k tak velikým věcem, proč se utápět v tom, co zůstane jen malicherné?

Jsi předmětem péče a lásky celé Nejsvětější Trojice: všechny tři božské osoby se angažují, aby zajistily tvou věčnou existenci. Bůh tě nepostavil do světa, aby tě tu přenechal tvému osudu. Jsi předmětem trvalé starostlivosti nekonečného Boha, který si tě skrze Krista získal za svůj majetek. Nechceš už také začít smýšlet v těchto božských dimenzích? Čím méně si ceníš toho, co má pro tebe nekonečnou hodnotu, tím větším se ti zdá všechno, co je ve skutečnosti ničím. Z Pavlových slov je ovšem zřejmé, že ať si to připouštíš nebo ne, jsi stvořen a povolán pro nekonečno a nemůžeš po něm netoužit. Hledáš-li svůj cíl na nepravém místě, nezbude ti, než aby sis

z konečných věcí vytvářel zdánlivě nekonečné náhražky. Ve skutečnosti jsi povolán k větším věcem, a máš-li je skutečně na zřeteli, všechno ostatní ti bude přidáno⁽²⁾.

Můžeš se o tom prakticky přesvědčit, když doprovázíš některou ze dvojic, které Pán dnes rozesílá, aby slovem i skutkem šířily jeho radostnou zvěst. Povolal je jako kdysi Amose od stáda a řekl jim: *Jdi a prorokuj mému lidu.* To je to jediné, o co se mají starat a ze všech sil usilovat. Příprava na cestu je více než potřeba. Není třeba nic chystat, balit, shromažďovat. Ničím takovým nebudou ztrácet čas a vyráží ihned tak, jak jsou, s tím a v tom, co mají právě na sobě. Zdá se ti to příliš odvážné?

Neboj se, Pánova starostlivost je bude předcházet. Jak by mohl na své vyvolené zapomenout v této časné chvíli, když si je ze svého svobodného rozhodnutí vyvolil ještě před stvořením světa? Kamkoliv přijdou, aby splnili svůj úkol, bude o ně dostatečně postaráno. Ti, kteří přijmou jejich poselství, budou pokládat za svou čest a povinnost, aby přijali do svého domu i posly dobré noviny. Tyto apoštolské dvojice však nebudou hledat, kde by se jim dostalo většího pohodlí a lepší pohostinnosti. Nemyslí na to, jak se budou mít, ale jak bude přijímáno poselství, se kterým přicházejí. A protože bez ohledu na vlastní prospěch hlásají to, co mají hlásat, třebaže to není vždy líbivé a populární, a přivádějí lidi skrze pokání k opravdovému obrácení, nechybí jim Boží moc, aby mohli zahánět zlé duchy a uzdravit tak mnoho nemocných.

Stěžuješ si na neúčinnost a neúspěšnost svého apoštolátu? Není to proto, že ti pro nedostatečnost opravdové a bezmezné víry a důvěry v Pána schází úplná a zasvěcená oddanost věci, která nehledá nic jiného než službu evangelium? Pak není divu, že se ti nedostává oné strhující pravdivosti, přesvědčivosti a podmaňujícího příkladu, a tím i tolik potřebné božské moci.

Pán, který tě posílá, ví ovšem i o tom, že narázíš také na lidi a místa, kde se ani jeho slovu, ani službě, kterou máš prokazovat, nedostane přijetí. Pro takové případy jsou jeho pokyny jednoznačné. Nemluví o nějakých kompromisech. Od těch, kteří Ježíšovo poselství odmítají, nemáš, co bys přijímal: *dokonce i jejich prach máš setřást ze svých nohou*, a to nikoliv z uražené ješitnosti, ale na svědectví jejich zatvrzelosti a zaslepenosti. Neodmítají totiž tebe, ale nejvyššího a nejdobrotivějšího Boha, jehož spása je blízko těm, kdo se ho bojí.

Kéž by mohli slyšet, co mluví Bůh!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 90,10; ⁽²⁾ srov. Mt 6,33;

⁽³⁾ srov. resp. žalm 85

Liturgická čtení

1. čtení - Am 7,12-15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se žij a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nejsem prorok ani prorocký učedník, jsem pastýř a pěstitel smokvoni. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: „Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!““

2. čtení - Ef 1,3-14

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu. V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvími své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha Svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou případně dědictví. Tak se dovrší naše vykoupění, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium - Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstaňte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

„Kněžství je láska Ježíšova Srdce“

Drazí bratři a sestry, v antifoně k Magnificat budeme za chvíli zpívat: *Pán nás přijal do své náruče i do svého srdce*. Ve Starém zákoně se mluví 26x o Božím srdci, které je pokládáno za orgán jeho vůle: člověk je souzen s ohledem na Boží srdce. Pro bolest, kterou jeho srdce zakouší pro lidské hříchy, Bůh sesílá potopu, ale pak je dojat lidskou slabostí a odpouští. Je zde pak starozákonní úryvek, ve kterém je téma Božího srdce vyjádřeno absolutně jasným způsobem: Je to 11. kapitola knihy proroka Ozeáše, jejíž první verše popisují rozměr lásky, s jakou se Bůh sklání k Izraeli na úsvitu jeho dějin: *Když byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho, zavolal jsem svého syna z Egypta* (v. 1). Po pravdě řečeno, na neúnavné Boží zalíbení odpovídá Izrael lhostejností a přímo nevděčností. Pán je nucen konstatovat: *Čím více jsem ho volal, tím více se ode mne vzdaloval* (v. 2). On nicméně nikdy nepustil Izrael do rukou nepřátel, protože, jak konstatuje Stvořitel vesmíru, *mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, moje nitro se chvěje soucitěm* (v. 8).

Boží srdce se chvěje soucitěm! O dnešní slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova nabízí Církev naší kontemplaci toto tajemství, tajemství Božího Srdce, které je dojata a vylévá na lidstvo všechnu svou lásku. Lásku tajemnou, kterou nám texty Nového zákona zjevují jako nezměřitelnou Boží vášeň pro člověka. Ona se nevzdává tváři v tvář nevděčností ani před odmítnutím národa, který si vyvolil; naopak, s nekonečným milosrdenstvím vysílá na svět svého jednorozenného Syna, aby vzal na sebe osud zmařené lásky; aby porazil moc zla a smrti a mohla být obnovena synovská důstojnost lidským bytostem, které se staly otroky hříchu. Toto všechno za drahou

cenu – jednorozenný Otcův Syn se obětuje na kříži: *Protože miloval své, kteří byli ve světě, projevil jim svou lásku až do konce* (srov. Jan 13,1). Symbolem této lásky, která jde až za smrt, je jeho kopím proboděný bok. Při tomto pohledu očitý svědek apoštol Jan potvrzuje: *Jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda* (srov. Jan 19,34).

Drazí bratři a sestry, děkuji vám, že jste odpověděli na mé pozvání a přišli ve velkém počtu na tuto slavnost, již vstupujeme do Roku kněží. Zdravím pány kardinály a biskupy, zvláště kardinála prefekta a sekretáře Kongregace pro klérus s je-

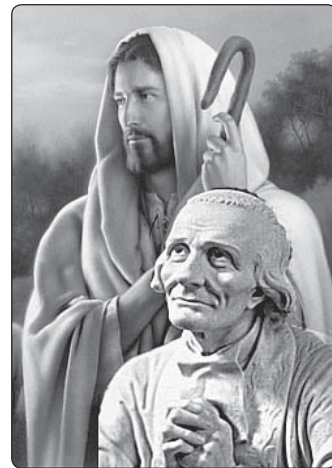

jich spolupracovníky a biskupa z Arsu. Zdravím kněze a seminaristy z různých seminářů a koleji v Římě; řeholníky a řeholnice a všechny věřící. Se zvláštním pozdravem se obracím na Jeho Blaženost Ignáce Youssefa Younana, patriarchu z Antiochie Syrské, který přišel do Říma, aby se se mnou setkal a podepsal veřejně „ecclesiastica communio“, které jsem mu poskytl.

Drazí bratři a sestry, zastavme se společně v rozjímání o proboděném Srdci Ukřižovaného. Slyšeli jsme před chvílí ještě jednou krátké čtení vzaté z listu svatého Pavla Efezanům, že *nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velkou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem..., s ním vzkřísil zároveň i nás, a vykázal nám spolu s ním místo v nebi* (Ef 2,4–6). Být s Ježíšem Kristem znamená být již v nebi. V Ježíšově Srdci je vyjádřeno podstatné jádro křesťan-

ství; v Kristu nám byla zjevena a darována celá revoluční novost evangelia: Láska, která nás spasil a která nám dává žít v Bohu již od věčnosti. Evangelista Jan píše: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (3,6). Božské Srdce tedy volá naše srdce; zve nás, abychom vyšli sami ze sebe, opustili naše lidské jistoty a důvěřovali v něho, následovali jeho příklad a učinili z nás samých bezvýhradný dar lásky.

Jestliže je pravda, že Ježíšovo pozvání, abychom *zůstávali v jeho lásce* (srov. Jan 15,9), platí pro všechny pokřtěné, pak o svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, dnu kněžského posvěcení, zaznívá toto pozvání s ještě větší silou pro nás kněze, a to zvláště tento večer, při slavnostním zahájení Roku kněží, který jsem chtěl vyhlásit k 150. výročí smrti svatého faráře arského. Přichází mi ihned na mysl jedno jeho krásné a dojemné ujištění uvedené v Katechismu katolické církve: „Kněžství je láska Ježíšova Srdce“ (čl. 1589). Jak nevzpomenout s dojetím, že právě z tohoto Srdce vytryskl dar naší kněžské služby? Jak bychom mohli zapomenout, že my kněží jsme posvěceni, abychom sloužili, pokorně i s autoritou všeobecnému kněžství věřících? Naše poslání je nenahraditelné pro Církev a pro svět a žádá si plnou věrnost Kristu a neustávající jednotu s ním; toto setrvávání v jeho lásce vyžaduje rovněž, abychom vytrvale směřovali ke svatosti a setrvali v něm tak, jak to učinil svatý Jan Maria Vianney. V listě, který jsem vám zaslal k tomuto zvláštnímu jubilejnímu roku, drazí bratři kněží, jsem chtěl osvětlit některé zvláštní aspekty, jimiž se vyznačuje naše služba, a poukázal jsem na příklad a na učení svatého faráře arského, vzoru a ochránce všech nás kněží

a zvláště farářů. Kež je tento můj přepis pro vás pomoci a povzbuzením učinit z tohoto roku vhodnou příležitost k růstu důvěrnosti s Ježíšem, který počítá s námi se všemi, svými služebníky, aby šířil a upevňoval své Království, aby šířil svou lásku a svou pravdu. A proto „na příkladu svatého faráře arského“ – tak končím svůj list – „dejte se od něho získat a také vy budete v dnešním světě hlasateli naděje, smíření a míru.“

Dát se plně získat Kristem! To byl smysl celého života svatého Pavla, ke kterému jsme obraceli svou pozornost během Roku svatého Pavla, který se nyní chýlí ke svému závěru; to byl cíl velké služby svatého faráře arského, kterého budeme vzývat zvláště během Roku kněží; to ať je také hlavním zájmem každého z nás. Abychom byli služebníky ve službách evangelia, je jistě užitečné a nutné studium spolu s ustavičnou teologickou a pastorační formací, ale ještě více nezbytná je ona „věda lásky“, kterou lze pochopit jen „od srdce k srdci“ s Kristem. To On nás volá, abychom lámali chléb jeho lásky, abychom odpouštěli hříchy a vedli stádo v jeho jménu. Právě proto se nesmíme nikdy vzdálit od pramene Lásky, který je v jeho Srdci, proboděném na kříži.

Jen tak budeme schopni účinně spolupracovat na tajemném „Otcově plánu“, který spočívá v tom „učinit z Krista srdce světa“! Je to plán, který se uskuteč-

Z výroků svatého faráře arského

Jan Maria Vianney se umí svým slovem dotknout srdcí a přivádět je k Bohu

ňuje v dějinách krok za krokem tak, jak se Ježíš stává Srdcem lidských srdcí, počínaje těmi, která jsou povolána, aby mu stála nejbližší, právě kněžími. Volají nás k tomuto trvalému úkolu „kněžské sliby“, které jsme vyhlásili v den našeho kněžského svěcení a které obnovujeme každý rok na Zelený čtvrtek ve mši se svěcením olejů. Proto naše nedostatky, naše omezení a slabosti nás musí přivádět k Ježíšovu Srdci.

Je-li totiž pravda, že když o něm rozjímají hříšníci, mají do svého srdce přijmout nezbytnou litost nad hříchy, která je přivede zpět k Otci, platí to tím spíše pro jeho svaté služebníky. Jak bychom na příklad mohli zapomenout, že Církev, Kristovo tělo, ničím tak netrpí jako hříchy svých pastýřů, především těch, kteří se přeměňují ve „zloděje ovcí“ (Jan 10,1n), nebo je svádějí na scesti svými soukromými naukami, nebo protože je svazují osidly hříchu a smrti? I pro nás, drazí kněží, platí výzva k obrácení a k důvěře v Boží milosrdenství a stejně tak se musíme s upřímnou pokorou v ustavičné prosbě obracet k Ježíšovu Srdci, aby nás uchránilo od strašného rizika, že přivedeme do záhuby ty, které jsme povinni spasit.

Před chvílí jsem mohl uctít v chórové kapli ostatky svatého faráře arského: jeho srdce. Srdce zapálené božskou láskou, které bylo dojata při pomýšlení na kněžskou důstojnost a promlouvalo k věřícím s dojemným a vznešeným důrazem, když tvrdilo, že „po Bohu je kněz vším!... On sám pochopí sebe až v nebi“ (srov. List k Roku kněží 2). Pěstujeme, drazí bratři, stejné dojetí, abychom naplňovali svou službu s velkodušností a dobře a abychom si uchovali v duši opravdovou „bázeň Boží“: bázeň, že bychom mohli zbavit svou vlastní nedbalostí nebo vinou tak velkého dobra duše nám svěřené, nebo že bychom je mohli – Bůh uchovej! – přivést do záhuby. Církev potřebuje svaté kněze; služebníky, kteří by pomáhali vě-

řícím zakoušet Pánovu milosrdnou lásku, a té budme přesvědčenými svědky. Při eucharistické adoraci, která bude následovat po slavení nešpor, budeme prosit Pána, aby zapálil srdce každého kněze onou „pastýřskou láskou“, schopnou připodobnit své osobní „já“ onomu Ježíši Knězi tak, abychom ho mohli napodobit v tom nejúplnějším sebedarování. Kéž nám tuto milost

řícím zakoušet Pánovu milosrdnou lásku, a té budme přesvědčenými svědky. Při eucharistické adoraci, která bude následovat po slavení nešpor, budeme prosit Pána, aby zapálil srdce každého kněze onou „pastýřskou láskou“, schopnou připodobnit své osobní „já“ onomu Ježíši Knězi tak, abychom ho mohli napodobit v tom nejúplnějším sebedarování. Kéž nám tuto milost

Milosrdenství a svátost smíření

Kdybychom správně pochopili, co to znamená být Božím dítětem, nemohli bychom páchat zlo. Být Božím dítětem, jak velká je to důstojnost!

Boží milosrdenství je jako potok, který vytekl z břehů. Zaplavuje srdce svým tokem.

Není to hříšník, kdo se vrací k Bohu, aby žádal o odpuštění. To Bůh běží za hříšníkem a obrací ho k sobě.

Udělejme tedy radost tomu dobrému Otci: vraťme se k němu... a budeme šťastni.

Dobry Bůh je vždy připraven nás přijmout. Jeho trpělivost nás očekává.

Jsou někteří, kteří si myslí, že Bůh má tvrdé srdce. Ó jak se mýlí! Věčný Otec, aby odzbrojil věčnou spravedlnost, dal svému Synu srdce výjimečně dobré. Nikdo nemůže dát to, co nemá.

Někteří říkají: „Spáchal jsem mnoho zlého, dobrý Bůh mi nemůže odpustit.“ Jedná se o strašné rouhání. Je to totéž, jako bychom vykazovali Božímu milosrdenství meze, které nemá, protože je nekonečné.

Naše chyby jsou zrníčka písku vedle veliké hory Božího milosrdenství.

Když kněz dává rozhřešení, je třeba myslet jen na jednu věc: že Krev dobrého Boha se vylévá na naši duši, aby ji obmyla, očistila a učinila tak krásnou, jak byla po křtu.

Dobry Bůh v okamžiku rozhřešení hází naše hříchy za svo-

je záda, to znamená – zapomíná na ně, vymazává je a už se neobjeví.

O odpuštěných hříších se už nebude mluvit. Jsou vymazány, neexistují!

Eucharistie a svaté přijímání

Všechny dobré skutky dohromady nevyváží jedinou obětí mše svaté, protože jsou to skutky lidí, ale mše svatá je dílem Božím.

Není nic tak velkého jako Eucharistie.

Ó, děti moje, co dělá náš Pán ve svátosti své lásky? Vzal své dobré srdce, aby nás milovalo, a činí z tohoto srdce průsečík něžnosti a milosrdenství, aby smazal hříchy světa.

Hle, ten, který nás tolik miluje! Proč ho nemilovat?

Pokrmem duše je Boží tělo a krev. Když na to pomyslíme, je to jako ztratit se navěky v propasti lásky!

Přijďte k přijímání, přijďte k Ježíši a žijte z něho, abyste žili pro něho.

Přijímání působí v duši jako závan větru do ohně, který už začíná hasnout, ale kde je ještě mnoho síly.

Když se nás někdo zeptá po svatém přijímání, co si nese domů, můžeme odpovědět: „Nesu nebe.“

Neříkejte, že nejste hodni. Ano, nejste hodni, ale potřebujete je.

Modlitba

Modlitba není nic jiného než spojení s Bohem.

Modlitba je sladké přátelství, překvapující důvěrnost..., je to sladký rozhovor dítěte s Otcem.

Čím více se modlíme, tím více se chceme modlit.

Máte srdce malé, ale modlitba ho rozšiřuje a činí schopným milovat Boha.

Bůh nehledá ani dlouhé, ani krásné modlitby, ale takové, které vycházejí z hloubi srdce s velkou úctou a s opravdovou touhou líbit se Bohu.

Jak velkou radost mu udělá čtvrt hodinka, kterou si utrhneme z našeho zaměstnání, z nějaké neužitečné věci, abychom se pomodlili!

Soukromá modlitba je jako sláma rozházená po poli. Když ji zapálíme, má malý žár, ale když dáme roztroušenou slámu na hromadu, oheň je bohatý a šlehá vysoko k nebi: tak je tomu s veřejnou modlitbou.

Člověk je chudák a potřebuje všechno žádat od Boha.

Člověk má krásnou funkci modlit se a milovat... To je štěstí člověka na zemi.

Pojď, dobrá duše, pojď rozmlouvat s dobrým Bohem a pracovat s ním, kráčet s ním, bojovat s ním, trpět s ním. Budeš pracovat, ale on bude žehnat tvé práci; budeš kráčet, ale on bude žehnat tvým krokům; budeš trpět, ale on požehná tvé slzy. Jak velké, jak vznešené, jak potěšitelné je dělat všechno s Bohem, myslet na to, že všechno vidí a všechno počítá!

Připravil -lš-

řícím zakoušet Pánovu milosrdnou lásku, a té budme přesvědčenými svědky. Při eucharistické adoraci, která bude následovat po slavení nešpor, budeme prosit Pána, aby zapálil srdce každého kněze onou „pastýřskou láskou“, schopnou připodobnit své osobní „já“ onomu Ježíši Knězi tak, abychom ho mohli napodobit v tom nejúplnějším sebedarování. Kéž nám tuto milost

vyprosí Panna Maria, o jejímž Neposkrvněném Srdci budeme s živou vírou rozjímat zítra. Svatý farář arský k ní choval synovskou úctu, když v roce 1836, dříve než bylo vyhlášeno dogma o jejím neposkrvněném početí, zasvětil již svou farnost Marii „bez hříchu počaté“. A udržoval obyčej opakovat často toto zasvěcení farnosti svatě Paně, přičemž učil věřící, že „sta-

čí se na ni obrátit, abychom byli vyslyšeni“, z prostého důvodu, že ona „touží především po tom, aby nás viděla šťastnými“. Kéž nás svatá Panna, naše Matka, provází v Roce kněží, který dnes zahajujeme, abychom mohli být pevnými a osvěcenými vůdci pro věřící, které Pán svěřuje do naší pastorační péče. Amen.

Bollettino Vaticano

Překlad -lš-

Ejhle, oltář Hospodinův září... přesvatá nám oběť nastává, kterou po tisíc let s jasnou tváří otčina den ze dne konává

Císař Karel IV. ještě jako markrabě moravský požádal r. 1346 papeže Klimenta VI., aby dovolil zakládat v Čechách benediktinské kláštery se slovanskou bohoslužbou a osadit je charvátsko-hlaholskými mnichy. Papež konstitucí z 9. 5. 1346 dovolil založit pouze jeden klášter a pověřil pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic, aby jej ustavil. Karel IV. už jako král český vydal zakládací listinu 21. 11. 1347 a postavil nový klášter a chrám pod ochranu P. Marie a také „ob reverentiam et memoriam gloriosi confessoris beati Jeronimi... Cirillique, Methudii, Adalberti et Procopii, patronorum dicti regni Bohemie“ (k uctění a památce slavného vyznavače blahoslaveného Jeronýma... Cyrila, Metoděje, Vojtěcha a Prokopa, patronů řečeného království Českého). Zde poprvé v úřední listině, mající platnost v oboru nejen státním, ale i církevním, jsou jmenováni Cyril a Metoděj uprostřed jiných uznávaných světců, je jim zasvěcen klášter a také klášterní kostel a jsou uvedeni jako „patronové království českého“. A poněvadž se to stalo s vědomím a se schválením nejvyšší církevní autority, mohlo to být pokládáno za „canonizatio aequipollens“ (úkon se stejnou platností jako svatořečení). (Tkadlčík s. 20–21)

Ve statutech olomouckého biskupa Jana VII. r. 1349 se nařizuje svěcení svátku sv. Cyrila a Metoděje dne 9. března (bez mála uprostřed mezi úmrtními dny slovanských apoštolů) (Cinek, Velehrad víry, str. 26). Totéž vyžadoval biskup Jan ze Středě (1364–1380), jenž byl kancléřem Karla IV.

Ve statutech Jana VII. jsou Cyril a Metoděj označeni jako beatissimi et gloriosissimi Confessores Christi et episcopi Cyrillus et Methodius et sancti patres et apostoli et patroni precipui nostri (nejblahoslavenější a slavní vyznavači Kristovi a biskupové Cyril a Metoděj, svatí to otcové a apoštolové a naši hlavní patronové).

V latinském misálu olomouckém z r. 1505 (v archivu olomoucké Kurie) se uvádí úplný mešní formulář ke cti sv. Cyrila a Metoděje dne 9. března. K těmto dnům je uveden tento svátek v nástěnném kalendáři olomouckého arcibiskupa Tadeáše Trauttmansdorfa z roku 1816 (v kanceláři kuriálního archivu).

Skvělým dozvukem slavnosti v roku 1863 bylo svěcení nového oltáře pro velehradský chrám dne 15. srpna 1868 na památku biskupského svěcení svatého Metoděje před tisíci lety (868). Oltář věnoval Velehradu arcibiskup Fürstenberk již v roce 1864. Svěcení bylo ponecháno až k roku 1868. Poutníků se sešlo 80 000. A den před vlastní slavností doprovázeli poutníci arcibiskupa průvodem od slavnostní brány naproti Modré do svatyně velehradské... (Cinek, str. 222).

Arcibiskup Antonín Cyril Stojan

III. Nový rozvoj ideje cyrilometodějské

Ve druhé polovině 19. století vyniká osobnost kardinála Fürstenberka (1813–1892). Ten si byl naprosto zodpovědně vědom toho, že je nástupcem svatého Metoděje. Narodil se ve Vídni, byl na kněze vysvěcen v Olomouci (1836) a zde též konsekrován na biskupa (1853). Založil chlapecký seminář v Kroměříži, zavedl jazykovou rovnoprávnost v konsistoři a matrikách, v letech 1873–1890 regotizoval olomoucký dóm a přistavěl k jeho straně vzhlednou (byť snad neznámou a opomíjenou) kapli svatých Cyrila a Metoděje... Přičinil se o oslavy blahořečení kněze Jana Sarkandra (1860). Dočkal se taktéž vydání slavné encykliky Lva XIII. Grande munus (Vznešený úkol, 1880).

Touto encyklikou rozšířil papež kult svatých Cyrila a Metoděje, doposud schválený jen jako místní, na celou církev. Byl to vlastně nejslavnostnější způsob svatořečení. Encyklika – také proto, že hovoří téměř prorockým duchem o Slovanech – vyvolala velké nadšení u katolických Slovanů a dala podnět k děkonné pouti Slovanů do Říma v r. 1881.

Arcibiskup Fürstenberk zemřel roku 1892 na Hukvaldech a své vzkříšení očekává v přízemí hlavní dómské věže v Olomouci. Miléniové oslavy svatých Cyrila a Metoděje takřka roztočily živou spirálu studia a lásky, označenou nám už povědomými jmény: František Snopek, Josef Vajs, Franc Grivec, Josef Vašica, František Cinek, Antonín Cyril Stojan, František Dvorník, Bohumil Zlámal až k našim dnům, pokud ovšem chceme přemýšlet, věřit a milovat...

Zlatá růže, kterou Velehradu daroval papež Jan Pavel II.

A roztočila se spirála cyrilometodějských unionistických sjezdů na Velehradě (1907, 1909, 1911, 1924, 1927, 1932, 1936).

V roce 1928 poctil papež Pius XI. velehradský chrám titulem basilica minor (bazilika menší), v roce 1932 připojil k titulu velehradské baziliky Panny Marie Nanebevzaté také spolupatrony svatého Cyrila a Metoděje.

V roce 1969 jsme putovali do Říma k hrobu sv. Cyrila (1000 účastníků spolu se Slovákou).

V r. 1980 i svým listem *Egrégiae virtutis* (31. 12. 1980) určil Jan Pavel II. svatého Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy: „S plným vědomím a po zralé úvaze, z plnosti apoštolské moci prohlašuji a natrvalo ustanovuji svatého Cyrila a Metoděje za nebeské spolupatrony Evropy u Boha, se všemi poctami a liturgickými výsadami, které náležejí hlavním místním patronům.“

V r. 1985 poslal Velehradu Zlatou růži. K 1100. výročí smrti sv. Metoděje ji přivezl na Velehrad delegát Svatého otce kardinál Agostino Casaroli (7. 7. 1985). (Zlatou růži dostaly mariánské svatyně: Guadalupe v Mexiku, Lourdes ve Francii,

Čenstochová v Polsku a naše bazilika velehradská.)

Jan Pavel II. – první papež Slovan – navštívil Velehrad 22. dubna 1990. V pozdravném projevu ohlásil svolání biskupského synodu pro Evropu. Ten se sešel v Římě a deklarace z této synody byla vydána ve Vatikánu 13. 12. 1991.

Tím se dostáváme až k dnešním Dnům lidí dobré vůle na Velehradě. Z novějších informací připojme: V den sv. Cyrila a Metoděje, slavený v Polsku 14. února, bylo r. 2006 v Sandoměři ustanoveno Centrum polsko-české spolupráce – za účasti našeho olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera (Oldin 2006, 4, str. 6).

IV. Slovo do vlastních řad

Dílo svatých Cyrila a Metoděje a Velehrad sám mají za sebou léta tvrdých zkoušek.

K velmi bolestným jistě patří rok 1421 (12. ledna útok našich husitských předků pod vedením Bedřicha ze Strážnice a Tomáše z Vizovic, upálení opata Jana a 4 dalších cisterciáků), všeobecné útrapy třicetileté války (1618–1648), hmotné a duchovní zpusťování země i lidu a rok 1784 (27. září), kdy císař Josef II. zrušil velehradský klášter, který byl vydrancován a jeho knihovna rozmetána... A patrně ti všichni aktéři byli vlastně křesťany!

Jaká to výzva do našich řad a srdcí...! Abychom byli křesťany jak se patří!

V naší arcidiecézi je dnes 16 farních kostelů zasvěcených svatým Cyrilu a Metoději, 8 kostelů filiálních a 46 kaplí (ať samostatných nebo v budovách). Celkem 70 objektů.

A velehradská bazilika se opravuje – podobně jako katedrála v Olomouci. Velehrad i katedrála budou tedy zářit. Důležité je, aby v nich zářil Hospodinův oltář a na něm oběť Kristova spolu s obětí naší vůle, našeho chtění. Pak mohou zářit i naše oči i naše skutky.

„Nechť tvůj oltář nikdy neuhasne...“ O to je třeba se modlit a také pro to něco udělat.

Použitá literatura:

TKADLČÍK Vojtěch *Cyrlometodějský kult na křesťanském Západě*. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 1995.

CINEK František *Velehrad víry: duchovní dějiny Velehradu*. Lidové knihkupectví a nakladatelství, Olomouc 1936.

KOLÍSEK Alois *Cyrllo-methodějsství u Čechů a u Slováků*. Karel Kolísek, Brno 1935.

POJSL – HYHLÍK *Velehrad v památkách osmi století*. Nakladatelství T.R.S., 1997.

PRACNÝ Petr *Český kalendář světců*. EVVA Edition, Praha 1994.

PEPŘÍK Erich *Cyrlometodějský máj*. Strojopis, 1969.

MISZTAL Henryk *Svatí a blahoslavení laici*. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2004.

BENEŠ Josef *Ač zemřeli, ještě mluví*. Česká katolická charita, Praha 1964.

Varování před bludnými naukami

Musíme se pevně držet toho, co bylo vždy předmětem víry

Čím je kdo bohabojnější, tím více se brání novotám.

Není dovoleno zavádět nic nového, co je v rozporu s tím, co nám bylo předáno. Zbožnost nám ze své podstaty nedovoluje nic jiného než předávat synům tutéž víru, kterou jsme od otců přejali. Nemůžeme odvádět náboženství tam, kam chceme, nýbrž musíme jít tam, kam nás náboženství vede.

S úzkostlivou péčí se musíme varovat zločinu měnění katolické víry.

Jsou bohužel kněží, kteří hlásají něco jiného, co nikdy nebylo dovoleno, co nikdy není dovoleno, co nikdy dovoleno nebude.

Chraň svěřený poklad víry (1 Tim 6,20)

Někteří jsou tak posedlí tzv. vědou, jsou tak drzí, tak zatvrzelí, tak zaslepení, tak bezbožní, že dychtí po bludech, že s jedním předaným pokladem víry nejsou spokojeni a stále znovu lapají po novotách. Stále myslí na to, jak náboženství změnit. Jako by křesťanské náboženství, tato nebeská nauka, bylo pouhým lidským výmyslem, který potřebuje stále korektury.

Jak říká svatý Pavel, chraň nikoliv to, cos vymyslel, cos vysnil, nýbrž to, co ti bylo předáno a svěřeno, zjevený poklad víry.

Chraň nikoliv to, čeho jsi původce, ale to, čeho máš být strážcem.

Chraň poklad víry neporušený, nezředený. Předávej to, co jsi přijal: Zlato jsi přijal, zlato předávej.

Jestliže se zruší jedna část víry, za chvíli se zruší další a pak opět jiná. Nakonec nezůstane v Církvi nic neposkrvněného, nic neporušeného, a tam, kde byla dříve svatyně ryzí pravdy, jsou škodlivé bludy. Tak se budí dojem, jako by všichni věřící dřívějších dob, všichni svatí, tisíce vyznavačů a mučedníků byli obětí nevědomosti a bludu a vůbec nevěděli, čemu mají věřit.

Mahnschrift gegen die Irrlehre, Petrus Verlag, Kirchen/Sieg

SVATÁ KATEŘINA MOCNÝM

V St. Pölten vydalo Nakladatelství sv. Josefa svazek dopisů svaté Kateřiny, adresovaných mocnářům, vládcům a politicky činným mužům. Světice např. v dopise č. 254 píše Petru Tolemeiovi: „Je mnoho těch, kteří vládou nad městy a hrady, ale sami nemají žádnou sebekontrolu. Tak je ovšem jejich vláda ubohá a neurčená.“ Nebo v dopise č. 121 píše vládě v Sieně: „Nikdo, kdo neumí ovládat sám sebe, není vhodný a schopný, aby řídil druhé.“ Adresáty dopisů jsou králové, vlády, soudci, senátoři, hrabata, vládcí i vojáci. Kniha má 504 strany.

POZITIVNÍ VLIV VÍRY NA ŽIVOTNÍ ZPŮSOB

Psychologové Michael McCullough a Brian Wiloughby vyhodnotili studie vykonané v období 80. let, které potvrzují, že náboženství kladně ovlivňuje životní způsob a chování. Dává člověku jasně životní linie a motivuje chování podle měřítek, která odpovídají nejvyšší božské instanci. Rituály, modlitba a rozjímání pozitivně ovlivňují ty mozkové oblasti, které řídí pozornost a emoce. Kdo má svůj cíl jako „svatý“, jde za ním aktivněji, úspěšněji a efektivněji.

Pán Ježíš o svých kněžích

PŘI POHLEDU UPŘENÉM NA KNĚZE JSEM VIDĚL
VELKÝ ZÁSTUP DUŠÍ, KTERÉ ZPLODIL

Můj věčný pohled na kněze, pohled nejčistší lásky a zalíbení, je na něho upřen od věčnosti a objímá nejen jeho milovanou duši, ale také tisíce duší, protože každý kněz je odpovědný za množství duší.

Když jsem od věčnosti upřel pohled na kněze, viděl jsem velký zástup duší, které zplodil skrze plodnost Otce, které vykoupil skrze Moje zásluhy; formoval, posvětil, spasil, aby Mi věčně vzdávaly slávu.

Tento pohled Trojice, která plodí ve své mysli kněžskou duši, ve Mně počatou od Otce a Duchu Svatého, objímal jsem současně celý svět a další duše, které ve svém čase má duchovně zplodit v Mé Církvi, aby Mě oslavovaly.

Život kněze není takový jako život kohokoliv jiného, život a hotovo: ne, v životě kněze vidím mnoho životů (v duchovním a svatém smyslu), které v něm mají svůj počátek, mnoho srdcí, která Mě věčně oslavují.

Každý kněz, od věčnosti počatý Otcem, účastní se na formě věčného plazení spojeného se Slovem.

Život kněze nepovstal z ničeho; má svůj duchovní a božský původ, nese v sobě nebeský zárodek, je předmětem působení Trojice, má v sobě něco nekonečného, co pramení z Otce a jeho plodnosti sdělované knězi, aby mu dal duše. Proto je povolání kněze a jeho božské poslání na zemi tak vznešené, tak svaté, tak nadlidské.

Ve hmotném ani intelektuálním světě není ani nejmenší pojem o velikosti kněze. Já jsem byl a jsem věčný Velekněz; a tak jako Já přicházím od Otce, kněží, Moji bratři, i oni pocházejí z tohoto milovaného Otce a jsou pozdviženi Duchem Svatým (vycházející z Otce a ze Syna).

Celá Trojice se účastní na formaci kněze a po Trojici a Marii není na nebi ani na zemi důstojnost srovnatelná s důstojností kněze.

Zvažte tedy, zda pro sílu takové spřízněnosti s Trojicí, je-li to možno říct, a pro své mimořádné přednosti nemá být kněz svatý.

Nicméně i když v sobě nese pečeť pro nebe, je to člověk a žije zde na zemi a jako člověk je nositelem lidské ubohosti. Ale božské povolání ho chrání, disponuje ho předem k tomu, co je čisté a svaté, a jestliže náhodou sejde na scesti a pošlape své povolání, je to jeho vina, protože kněz má více prostředků, více milostí, dvojnásobnou moc k přemáhání pokušení nepřátel duší.

Narodil se pro to, co je Svaté, a Svaté má mocné prostředky, aby ho osvobodilo. Trojice má s kněžskými dušemi intimní a božské vztahy, opakují, jestliže kněz je nevidí, nepoznává, nepozoruje, je to proto, že zaví-

Conchita Armida

rá oči, rozum i srdce, aby je necítil. Ale ony jsou zde, velmi intenzivní a hluboké, a jestliže je duše čestná, setrvává v modlitbě, je čistá a ukřižovaná, božské ozáření ji bezpochyby zaplaví.

Načrtl jsem právě božský, ale také lidský původ kněze, ale také vznešenost a naprostou výjimečnost jeho duchovního zplazení, neboť je zplazen od Otce a narozen skrze Duchu Svatého v samotném mém Srdci. Kněží jsou totiž tkání mého Srdce, jeho podstatou, jeho tepem.

Nuže z důvodu, že Moji kněží pocházejí z tak vysokého rodu, tak zvláštního a výjimečného, aby tvořili na zemi mou církev, je pochopitelný důvod mých bolestných vzdechů, mé živé touhy,

mého práva chtít, aby byli svatí, vyžadovat od nich tu nejvyšší dokonalost, jakou od nich Trojice očekává.

Kéž by Moji kněží uvažovali o vznešenosti svého bytí, o nesrovnatelném zalíbení, jaké v nich má Trojice, která, abych tak řekl, si je vyvolila a volí pro svoji milovanou církev, tyto duše pozorně vybrané od věčnosti pro její slávu!

Jak velice bych chtěl od biskupů: vlévejte stále více tyto silné a reálné ideje do srdcí svých kněží, aby oceňovali nesmírnou hodnotu svého povolání a čest, jaká jim náleží tak důvěrně, usilujte, aby jejich duše přímo skákaly vděčností a vedlo je to k tomu, stát se kněžimi skutečně svatými (CC 49, 338-347).

Kněží ve svém povolání byli spolu se Mnou zplazeni od Otce

Jestliže kněží ve svém povolání byli spolu se Mnou zplazeni od Otce a se Mnou se narodili z Marie, musí také ve prospěch duší žít můj život a zemřít tak, jako jsem zemřel Já, ať už bude druh jejich kříže jakýkoliv. Spojení se Mnou mají svým vlastním utrpením získávat duše pro nebe. Proto jsou-li plni lásky, jsou-li opravdu druhé Já-Láska, toto všechno pro ně nebude zátěží - naopak stanou se jim příjemnými nejen jejich ustavičné oběti, ale dokonce i smrt, ať je překvapí na kterémkoliv místě a jakýmkoliv způsobem, jakým se mi zalíbí jim poslat: ona se stane obětí Otci pro tak vznešený cíl a tak důstojnou příčinu.

Kdyby kněží byli druhým Mnou, byly by vyřešeny problémy, které sužují Moji církev, duše by rostly v dokonalosti a Já bych měl k dispozici hojně prostředky, jak komunikovat se světem.

Mnoho duší hyne vinou kněží. Když probudím kněžské povolání, věžu je na dokonalost a spásu mnoha duší, a jestliže tyto duše zahynou, bude to do značné míry záviset na netečnosti kněze.

SOCHA OTCE PIA

Na pobřeží Apulie má být postavena 60 m vysoká socha P. Pia. Má být přitom uplatněna zcela novodobá technologie, která umožní, že socha bude současně produkovat elektrický proud. Socha bude stát u obce Grignardo Garganico ve výšce 600 m nad hladinou moře. Bude zdaleka viditelná a bude o třetinu vyšší než Kristus v Rio de Janeiru.

WEBOVÉ STRÁNKY ROKU KNĚŽÍ

Kongregace pro klérus otevřela slavnostně novou internetovou stránku pro Rok kněží. Adresa je: www.annussacerdotalis.org. Bude obsahovat duchovní podněty, zprávy a potřebné dokumenty. Stránky jsou k dispozici v těchto jazycích: italsky, anglicky, německy, španělsky, francouzsky a portugalsky.

Annus Sacerdotalis

19 Junii 2009 - 11 Junii 2010

- Vita et opus Sancti Iohannis Mariae Vianney
- Vitae Sanctorum Presbyterorum
- Doctrina Sanctorum Patrum
- Magisterium Summorum Pontificum
- Studia
- Oratio pro Sacerdotibus
- Nuntia Eminentissimi Cardinalis Praefecti
- Archiepiscopi Secretarii Notationes

Toto je konkrétní bod, daný příčinou, která ji určuje, je to totiž navíc, který má pobízet kněze ke svatosti: oni Mi totiž budou muset skládat účty za duše, které jsem jim svěřil, aby je spasil, ať už jsou to ty, které jim já sám posílám do cesty, nebo ty, které oni mají vyhledat. K tomu mají milost stavu. Bohužel, pro lenost, rozptýlenost a nedostatky horlivosti hřeší nedbalostí a mnoha jinými věcmi, nechávají tak nenaplněny Boží záměry v mnoha těchto duších, které by měli vést ke svatosti, aby Mi v nebi vzdávaly věčně slávu.

Jen Já mohu vypočítat, v kolika duších duchovní život vyhasl a byl zmařen vinou Mých kněží. To se děje velmi často. Kolik kněží pro strach z oběti přehlíží dobro duší. Nechávají je vystavené nebezpečí a nesnaží se pochopit, jaké jsou Boží záměry s nimi, a nesnaží se pomáhat při jejich uskutečňování! Na obtížném a delikátním poli duchovního vedení zůstává mnoho jen pouhým přáním, ať už pro jejich lenost a zbabělost, nebo pro strach prohlubovat znalost věcí, které neznají a nedokážou zhodnotit ani vyřešit. A přece by mohli využít studia, utéci se k modlitbě, mají k dispozici Moji pomoc a pomoc Ducha Svatého, vždy připraveného přijít na pomoc, kdykoliv ho s pokorou vyzývají.

Již jsem řekl, že kněz musí v nebi najít duše, které jsem svázal s jeho kněžským povoláním.

Je zde mnoho k rozjímání o tomto zajímavém aspektu, který se tak zblízka týká kněze. Je třeba se v této věci zpytovat, činit pokání, vytyčit si rovinu potřebnou k tomu, aby svěřené úkoly byly splněny.

Ale jestliže pro kněze je tento úkol zátěž těžká k unesení, protože je příliš delikátní, Já ho dokážu učinit příjemným, umím ho osladit zvláštními milostmi a světly, která nikdy nebudou chybět těm, kteří jsou Mi věrní.

Z toho, co jsem řekl, je možno si udělat představu, zda je možno u kněze připustit lenost,

rozptýlenost a pohodlnost, když se jedny duše ocitají v nebezpečí, jiné umírají žízni a dychtí po někom, kdo nasýtí jejich duchovní potřeby, jejichž naléhavost pocítují.

Bylo by možné se také ptát, jak se může kněz klidně zabývat sám sebou a zůstat netečný, když je zde takové množství duší, které hledají, duši povolaných k dokonalosti, které ho potřebují. Kněz, opakuji ještě jednou, nepatří sám sobě: je Můj, patří duším, tak jako Já patřím Otci, Marii a duším. Ale jakou korunu mu Trojice chystá! Život přejde, obtíže skončí, ale odměna je věčná.

Kněz, který zde na zemi přivedl k dokonalosti své poslání, bude zářit jasně Trojice! Po trůně Mariině nebude, nemůže existovat žádný vznešenější nad ten, který je připraven pro kněze přetvořeného ve Mne! Kněz, který si je vědom, že je zde na zemi Mnou, skutečně plně vznešené poslání, které je mu svěřeno. Když nenechá nesplněné Boží úkoly a záměry s dušemi, spásí a přivede k dokonalosti stovky těch, které buďto zná, nebo těch, které zasáhlo jeho plodné duchovní záření, vytrhl je ze hříchu a přitáhl ke Mně svými modlitbami, svými ctnostmi a svými obětmi, aby Mě věčně oslavovaly.

Bude velmi velká, intenzivní a nesmírná radost z blaženého patření na Boha, jaké se bude v nebi těšit věrný kněz zde na zemi přetvořený ve Mne.

Vyplatí se námaha z nesení Mého příjemného jha, sladká tíže duší a věrnosti kněžským povinnostem na zemi, aby bylo možno těšit se z nekonečné slávy, která je bude v nebi nekonečně stravovat (CC 50, 180-183).

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 86-91
Přeložil Iš-

Maria přijímá Ducha Svatého

O Letnicích seslal Duch Svatý žár svého svatého ohně na apoštoly. Ale on je všechny shromáždil kolem Marie. Zvláštním způsobem spočinul na ní a naplnil ji. Zapálil v ní svůj oheň. Znovu se s ní zasnoubil, daroval se jí vnitřněji a dokonaleji, než to kdykoliv učinil.

Nemůžeme klást Boží moci žádné meze, ale můžeme po pravdě říct, že Duch Svatý se nikdy tvoru nesdělil v takové přemíře a nikdy se nesdělil, jak se sdělil Marii.

Toho dne se udála s apoštoly obdivuhodná proměna. Ačkoliv byli dosud tak smysloví a tak netešení, náhle se stávají duchovně dokonalými a svatými lidmi.

S Marii se však udal ještě větší zázrak, nikoliv takový, který by ji ze stavu nedokonalosti převedl ke svatosti, nýbrž ze vznešeného stavu dokonalosti ji postavil na ještě nesrovnatelně vyšší stupeň.

Můžeme bez námahy uvěřit, že to nemá nic společného s přeháněním, když pomyslíme, že Boží svatost je nekonečná a její

vztah navenek nemůže nic omezit; pokud jde o Marii, nemůže použít jinou míru než tu, která odpovídá plné způsobilosti čistého tvora. A poněvadž tato způsobilost může stále růst, aniž by opustila hranice konečnosti, nemáme potíže uvěřit, že Maria vlastnila takovou velikost, jaká překračuje inteligenci lidí i andělů.

Ale co Maria přijala? Přijala jako apoštolové dar cizích jazy-

ků, dar zázračného uzdravování, dar prorokování, vědění nebo jiné dary, které byly nutné k založení nového náboženství? Jakkoliv by takové dary byly znamenité, Marie stojí nad nimi! Ona musí spolupracovat na zřízení království jejího Syna a starat se o jeho rozšíření více než všichni apošto-

lové a všichni jejich nástupci. To se však nebude dít cestou kázání a konání zázraků.

Bude se tak dít horlivostí jejího zaslíbení a nesrovnatelným žářem její lásky. Její láska k jejímu Synu a k lidem, kteří se stali jejími dětmi, přispěje více k rozšíření křesťanství než všechna díla apoštolů a služebníků Církve dohromady. Apoštolové a služebníci Církve budou jen zvláštními nástroji, ale Maria bude všeobšahujícím a skrytým nástrojem, který nepůsobí zevně, ale všechna jeho síla se uplatňuje ve vnitřním působení.

Mariina pokora by velice trpěla, kdyby měla pomáhat Církvi jiným způsobem. Svou modlitbou bude podporovat činnost apoštolů, ale během jejího života nic z toho jí nebude připsáno. Ona bude využívat všechny milosti svého Syna, ale nikdo na to ani nepomyslí. Nemohu jinak než obdivovat, jak opatrně a ohleduplně Bůh zachází s Mariinou pokorou, její nejpřednější ctností. Ó, pokoro, jak drahocenná jsi pro Boha, když jsi tak milována jeho Matkou!

Les plus beaux textes sur la Vierge Marie, Père Pie Régamey, 1946

Chceš se stát svatým?

Nová evangelizace Evropy si žádá křesťany, kteří se otevřou pro Boží působení

Proč je tolik farností, společenství a modlitebních skupin, ze kterých není cítit žádné přitahující vyzařování? Proč je opravdová radost, citelná láska a prožívané společenství tak řídkým jevem? Proč oheň nadšení tak rychle vyhasíná? To jsou otázky, na které by chtěl autor odpovědět.

Když jsem přemýšlel o těchto zásadních otázkách, vzpomněl jsem si na jeden zážitek před několika lety. Do betlémské scény nám chyběla lucerna. Jeden hoch z rolnické rodiny mi řekl: „My doma jednu takovou máme. Já ji večer přinesu na faru.“ Chlapec večer přinesl starou zakouřenou lucernu z dob „Noemovy archy“.

„Myslíš, že to ještě funguje?“ zeptal jsem se chlapce. On vzal zápalky a lucernu rozsvítil. Ale ona nevydávala žádné světlo. Sklo bylo pokryto mastnými sazemi. „To nic, já to vyčistím,“ řekl hoch. Dal jsem mu čistící prostředky a hadr. Trvalo to dvě hodiny, ale když pak lucernu zapálil, jasně zářila. „Podívejte se, pane faráři, jak to svítí!“ Bylo to jako malý vánoční zázrak.

Není to také obraz dnešních křesťanů? Nejsme, a někdy dosti dlouho, jako ta lucerna? Neusadily se na nás po naší první lásce k Ježíši (viz Zj 2,4) saze a prach, takže z nás nemůže vyzařovat žádné světlo? Anebo už plamen nehoří, protože došel olej. Někdy to cítíme sami, že nevydáváme ani světlo ani teplo. A cítí to i lidé kolem nás. A to nás činí nespokojenými.

Máme v sobě totiž božské povolání, abychom byli světlem, abychom byli městem položeným na hoře (srov. Mt 5,14-16). A protože jím nejsme, anebo jen zřídka a jen tak tak, protože o toto světlo neusilujeme, jsme často nespokojeni, někdy i frustrováni. A tak je tomu často i s místní církví, se společenstvím, se skupinou.

Jak může církev a její společenství oživit, nabýt svěžesti,

zazářit plností Ducha Svatého, když my sami takoví nejsme, anebo se ve vsí pokoře a trpělivosti o to stále znovu nesazíme, abychom se stali opravdu lampou?

Matka Tereza vyprávěla jednou o důležitém duchovním zážitku ze svého života: „Zpočátku jsem si myslela, že se musím obrátit. Mezitím jsem se naučila, že mým úkolem je milovat. A láska se obrátí, kdy chce.“

Nyní tedy položím otázku: Jak získám tuto lásku, která obrací, která přináší na svět společenství, jednotu a světlo, i kousek ráje? To je pro nás křesťany zásadní otázka. Tato otázka byla křesťanům během staletí znovu a znovu předkládána. A odpověď zní stále stejně: Tím, že budu „čistý“.

Duchovní učitelé popisují cestu k Bohu, ke svatosti, k duchovní obnově člověka jako cestu tří stupňů. Na počátku stojí očištění: očištění pro Boha ode všech překážek, které brání jako znečištěným lucernám jeho lásce v nás, od znečišťujících hříchů až po nejtajnější city a myšlenky našeho srdce.

To pak otevírá cestu k druhému stupni: k posvěcení. Boží láska může nyní ve mně najít místo. A odtud vede cesta ke třetímu stupni: K „sjednocení“ ve smyslu Ježíšových slov: *Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a přijdeme a učiníme si u něho příbytek* (Jan 14,23).

Být čistý, tzn. svatý, je první povolání každého křesťana: *Tak jako ten, který vás povolal, je svatý, tak i celý váš život se má stát svatým* (1 Petr 1,15). Být čistý

je tajemství počátku nádherné, plodné, nadpřirozené lásky mezi Bohem a člověkem.

Proto blahoslavi Ježíš ty, kteří mají čisté srdce: *Budou vidět Boha* (Mt 5,8). Budou patřit na Boha, protože jsou pro něho, pro jeho lásku průzrační.

Jako v obraze naší začouzené lucerny: protože sklo bylo vyčištěné, může přes ně procházet jas světla. „Čistota“ je ústředním tématem celého Písma svatého. Ano, čistotu nelze v Písmu vůbec oddělit od svatosti, často znamenají totéž. *Očisti mě od mé viny, stvoř mi čisté srdce Bože* (Ž 51,4), *Umyjte se a očistěte, odkliďte zlé skutky z mých očí* (Iz 1,16), *Kristus vykonal očistu od hříchů* (Žid 1,13).

Tak to chápala také Matka Tereza, když na otázku: Co musím učinit, abych se stala svatou?, odpovídá: „Chci se očistit ode všeho, co není Bůh, chci své srdce zbavit a osvobodit od všeho

stvořeného..., chci se zříct svých sklonů, svých nálad, svých zálib a sklonit se jako dobrovolný otrok před vůlí Boží.“ To je sice značně vysoká duchovní matematika, ale jde přímo k jádru věci.

Takové vznešené myšlenky o svatosti jsme již vícekrát slyšeli a četli. Ale vykročili jsme na cestu očištění? Víme vůbec, jak jít po této cestě?

Tyto otázky by měly spojovaly většinu křesťanů. My křesťané si čteme mnoho náboženských časopisů a knih, poselství, zjevení a vznešených přednášek, jezdíme na pouti, ale reálná každodenní neúnavná a trpělivá mravenčí práce na cestě svatosti a ctnosti jde většinou mimo nás.

Jednou položili svatému Tomáši Akvinskému otázku, jak dospět k velké svatosti: „Tím, že čteme jen jednu knihu.“ Tomuto požadavku je třeba rozumět takto: Vezmi si jednu knihu, která ti ukazuje cestu k duchovní dokonalosti, a té zůstaň věrný, když se ti jako taková jeví a když ti ji doporučuje tvůj duchovní vůdce jako vhodnou. Nepřelétávej od jedné k druhé v bezbřehém lese duchovní literatury, protože si myslíš, že bys jinde mohl najít lepší a rychlejší a především pohodlnější návod ke svatosti.

To je chyba, říkají duchovní učitelé. Zůstaň u jedné knihy, vytrvale a trpělivě na úzké cestě, která vede k životu. Jdi po ní trpělivě a v malých krocích: cvič se v jednom, dokud to neovládněš, prohlubuj poznání a zapouštěj stále hlubší kořeny do půdy lásky, začínej znovu každý den, každou hodinu, a tak dosáhneš cíle křesťanské dokonalosti. (Aby nedošlo k omylu, tím nemá být odmítána četba k prohlubování a dalšímu vzdělávání ve víře, ale i zde platí – raději méně než více a především jen to nejlepší.)

Toto doporučení svatého Tomáše doprovází ještě jiné doporučení svatého Františka Saleského, které nazývá *naléhavou radou*: „Když se chceš vydat na cestu zbožnosti (svatosti), najdi si vhodného muže nebo ženu jako rádce. To je nejnaléhavější rada, kterou ti mohu dát.“ Svátá Terezie z Avily říká: „Ať hledáš cokoli, nikde nepoznáš Boží vůli bezpečněji než na cestě pokorné poslušnosti, po které šli všichni zbožní.“

Z *Vision 2000 - 3/2009*
přeložil -lš-

Cum amore ac timore (6)

HISTORICKO-LITURGICKÉ POZNÁMKY K SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

Církev latinského obřadu by se mohla dnes od východních církví v mnoha směrech učit, jak zacházet s eucharistickým Kristem při svatém přijímání. Budiž zde uvedeno alespoň jedno z četných krásných svědectví:

Svatý vychází na patě a v kalichu ve vznešenosti majestátu ve slavnostním průvodu doprovázen kněžími a jáhny. Tisíce andělů a zanícených služebníků Ducha krácejí před Tělem našeho Pána a oslavují ho.⁽⁶⁰⁾

Pro církevní Otce základem pro to, jak zacházet s Kristem při svatém přijímání, bylo toto: *Cum amore ac timore!* (S láskou a bázní!) To dosvědčují např. také tato dojemná slova svatého Jana Chryzostoma:

„Pojďme s vědomím hříšníků na setkání s Králem nebes. A polibme při přijetí tuto svatou a neposkvrněnou Hostii se vši oddaností a rozehrějme svého ducha a svou duši, když na něho patříme, aby naše spojení s ním nám nebylo k soudu a k odsouzení, nýbrž abychom se stali svatými a vzdělávali našeho bližního.“⁽⁶¹⁾

Východní církve si tento vnitřní i vnější postoj zachovaly i v moderní době až do dnešních dnů. Ve své knize „Úvahy o božské liturgii“⁽⁶²⁾ komentuje slavný ruský spisovatel Nikolaj Gogol okamžik svatého přijímání takto:

„S horoucí touhou po Bohu, s planoucím ohněm svaté lásky k Němu přistupují přijímající..., každý opakuje tiše vyznání víry v Ukřížovaného. Po modlitbě tohoto vyznání blíží se každý již nejen ke knězi, ale k serafínovi. Otevírá svá ústa, aby svatou lžičkou přijal žhavé uhlí Těla a Krve Kristovy.“⁽⁶³⁾

Moderní světec ruské pravoslavné církve kněz Jan z Kronštadu († 1908) popisuje duchovní postoj a vystihující aspekt

gesta v okamžiku svatého přijímání následujícím způsobem:

„Co by se stalo, kdybys, můj Bože, Ježíši Kriste, dal zazářit z Tvé Nejsvětější Svátosti zářícímu světlu Tvého božství, když ho kněz ve svých rukou nese k nemocnému. Před tímto světlem by se všichni, kteří ho potkají nebo spatří, nedobrovolně vrhli na zem, ano i andělé by před ním zahalili svou tvář. Kolik je naopak těch, kteří s touto nebeskou svátostí jednají lhostejně!“⁽⁶⁴⁾

V jednom výkladu k božské liturgii, který byl nedávno vydán, nacházíme tento pokyn pro věřící, kteří chtějí přistoupit k přijímání:

Ti laici, kteří se připravili na přijetí svatého tajemství, mají se na výzvu jáhna přiblížit ke kalichu s velkou úctou, neboť se blíží k ohni; mají se přibližovat s vírou ve svátost a s láskou ke Kristu. Každý se má vrhnout na zem a klanět se Kristu, který je skutečně přítomen ve svatém tajemství.⁽⁶⁵⁾

Stará církev a církevní Otcové dali najevo velmi silný jemnocit pro význam obřadných gest. Neboť první a trvalý účinek posvátna a liturgického obřadu spočívá

v tom, že zbavuje a osvobozuje člověka ze všednosti.⁽⁶⁶⁾

Autentický postoj eucharistické úcty církevních Otců se organicky vyvinul na konci starověku v celé církvi (na Východě i na Západě) do odpovídajícího chování, při kterém se svaté přijímání přijímá do úst, přičemž se na Západě klečí a na Východě se nejdřív vykoná úklon až k zemi. Nápadné je v této souvislosti srovnání obřadu přijímání v protestantských obcích. První luteránské obce přijímaly ještě do úst a na kolenou, protože Luther nepopíral reálnou přítomnost. Zwingli, Kalvín a jejich následovníci, kteří reálnou přítomnost popřeli, zavedli ještě v 16. století přijímání na ruku a ve stoje:

„Stát vzpřímeně bylo při přijímání běžné.“⁽⁶⁷⁾

Stejná praxe byla v kalvínských obcích v Ženevě.

„Bylo běžné při přijímání stát. Lid stál u oltářního stolu a přijímal způsoby do svých rukou.“⁽⁶⁸⁾

Některé kalvínské synody v Holandsku vydaly výslovný zákaz přijímat vkleče.

„V prvních dobách přijímal lid při modlitbě na kolenou, ale některé synody to zakázaly, aby zabránily podezření, že se chlebu vzdává úcta.“⁽⁶⁹⁾

Pro věřící ve druhém tisíciletí (jak katolíky, tak protestanty) nebyl tedy aspekt postoje přijí-

mání vestoje nebo vkleče nijak nevýznamný.

Je třeba mít na zřeteli, že právě moderní člověk je málo disponován pro liturgické a posvátné úkony, jak to Romano Guardini prorocky poznamenal již v roce 1965:

„Člověk není dnes disponován k liturgickým úkonům. K takovým postojům nestačí upozornění, nýbrž to vyžaduje výchovu, která není v podstatě nic jiného, než návlek tohoto úkonu.“⁽⁷⁰⁾

Jestliže každá liturgická slavnost je podle II. vatikánského koncilu posvátné jednání (SC 7), pak takovým musí být především obřad a gesto při svatém přijímání Nejsvětější Svátosti. Papež Benedikt XVI. zdůraznil v postsynodálním listě *Sacramentum caritatis* aspekt posvátna ve vztahu k svatému přijímání:

„Přijímat svatou Eucharistii znamená zaujmout postoj klanění vůči tomu, koho přijímáme.“
(Dokončení přístě)

Překlad -lš-

Poznámky:

⁽⁶⁰⁾ *Spiegazioni dei Misteri della Chiesa*, připisováno Narsai di Nisibi (399–502), vynikajícímu teologovi nestoriánské církve.

⁽⁶¹⁾ *Hom. in Nativ. 7* (PG 49, 361).

⁽⁶²⁾ Srov. Nikolaj V. Gogol, *Betrachtungen über die Göttliche Liturgie. Mit einem Beitrag von Prof. Dr. Fairy v. Lilienfeld*, Würzburg 1989.

⁽⁶³⁾ Tamt., s. 105, 110.

⁽⁶⁴⁾ Srov. Svatoj pravednji Joann Kronštadskij, *Moja žiznj vo Christje*, Moskva 2006.

⁽⁶⁵⁾ Biskup Bessarion Neciajev, *Objasnenie Bozestvennoj Liturgii*, Moskva 2006, s. 389.

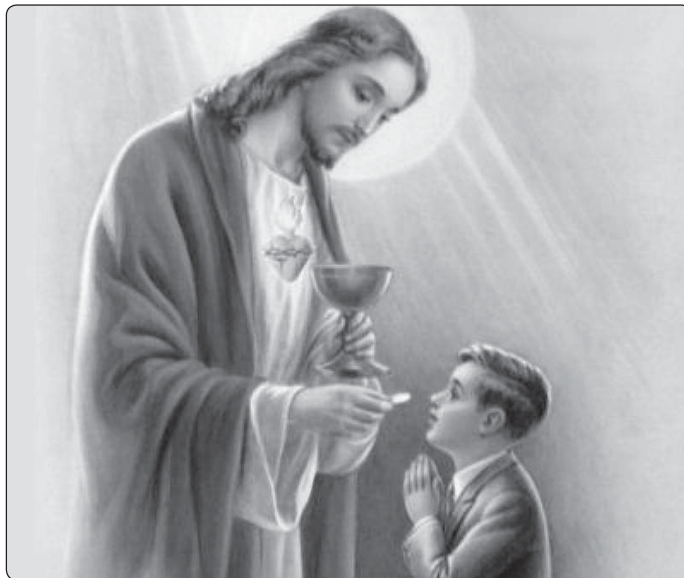
⁽⁶⁶⁾ *Vorschule des Betens*, Einsiedeln 1943, s. 260.

⁽⁶⁷⁾ Srov. Luth, J. R., *Communion in the Churches of the Dutsch Reformation to the Present Day* in: Ch. Caspers *Bread of Heaven. Custom and Practices Surrounding Holy Communion*, Kampen 1995, s. 101.

⁽⁶⁸⁾ Tamt.

⁽⁶⁹⁾ Tamt., s. 108.

⁽⁷⁰⁾ *Humanitas* 20 (1965).

druhému by odpovídalo prvenství slova a služby hlásání.

Nerozlučitelnost hlásání a obětí

Jak je zřejmé, nejedná se o dvě pojetí protikladná, a napětí, které mezi nimi existuje, je řešeno zevnitř. Tak dekret *Presbyterorum ordinis* II. vatikánského koncilu říká: „Apoštolské poselství evangelia svolává a shromažďuje Boží lid, takže všichni ...obětují sami sebe jako oběť živou, svatou a Bohu milou (Řím 12,1). Služba kněží však duchovní oběť věřících dovršuje ve spojení s obětí Ježíše Krista, jediného prostředníka; tato oběť se rukama kněží jménem celé Církve podává nekrvavě a svátostně v Eucharistii, dokud sám Pán nepřijde“ (PO 2).

Ptáme se tedy: „Co vlastně znamená pro kněze evangelizovat? V čem spočívá tzv. prvenství hlásání?“ Ježíš mluví o ohlašování Božího království jako o pravém účelu svého příchodu na svět a jeho hlásání není pouze „přednáška“. Obsahuje v sobě současně jeho jednání: znamení a zázraky, které koná, ukazují, že Království přichází na svět jako přítomná realita, která nakonec splývá se samotnou jeho osobou. V tom smyslu je třeba připomenout, že také v prvenství hlásání jsou slova a znamení neoddělitelná. Křesťanské hlásání nehlasá „slova“, ale Slovo, hlásání splývá se samotnou osobou Krista, která je ontologicky otevřena vztahu k Otci a je poslušná jeho vůli. Proto autentická služba Slovu vyžaduje od kněze, aby směřoval k zapření sebe sama, a to až do té míry, aby mohl říct s Apoštolem: *Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus*. Kněz se nemůže pokládat za „pána“ slova, ale – jak říkal Jan Křtitel, jehož svátek právě dnes slavíme, – on je „hlasem“ Slova: *Hlas volající na poušti: připravte cestu Páně, urovňte jeho stezky* (Mk 1,3).

Ovšem být „hlasem“ Slova nepředstavuje pro kněze pou-

„Jak je třeba oplakávat, když kněz slouží mši jako nějakou obyčejnou věc! Jak politováníhodný je kněz bez vnitřního života!“

(Sv. Jan Maria Vianney)

hý funkcionální aspekt. Naopak, předpokládá, aby se podstatně „ztrácel“ v Kristu, měl účast na jeho tajemství smrti a zmrtvýchvstání celým svým vlastním já: inteligencí, svobodou, vůlí i obětí vlastního těla, jako živá oběť (srov. Řím

12,1–2). Jen účast na Kristově oběti, na kenozí, činí hlásání autentickým. A to je cesta, která musí probíhat spolu s Kristem, aby dospěla do stadia, kdy říká Otci spolu s Ním: *Nikoliv to, co já chci, nýbrž co ty chceš* (Mk 14,36). Hlásání tedy zahr-

DVA PROTICHŮDNÉ PROUDY

Po II. vatikánském koncilu zavládl názor, že duchovní, kulturní a náboženské otřesy vyvolané 2. světovou válkou je třeba překonat tak, že se Církev otevře modernímu světu. Ralf Wiltgen, novinář a pozorovatel na Koncilu, píše o alianci německých, francouzských, holandských a belgických koncilních otců, kteří prosazovali mnohoznačné a špatně chápané „aggiornamento“. Patří k nim především Döpfner, Suenens, Frings a Legér, kteří patřili ke koncilnímu předsednictvu a pracovali jako moderátoři. Odvolávali se na starozákonní text, v němž Hospodin mluví k Abrahámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a otcovského domu a jdi do země, kterou ti ukážu.“ Jinými slovy: Petrova lodička měla podle nich zvednout kotvy, rozvinout plachty a dát se unášet k neznámým břehům.

Tak došlo k rozchodu s minulostí a tradicí. Kardinál Döpfner rád mluvil o Církvi jako o staveništi, na kterém nutně musí panovat neklid.

K tomu je však třeba poznamenat, že nauka Církve, její svátostná a hierarchická ústava nesmí utrpět zlom, pokud nemá Církev ztratit svou identitu.

Zatímco učitelský úřad Církve se často odvolává na koncilní texty, teologie je naopak vůbec nerespektuje. Většina novozákonních exegetů je v úplném rozporu s konstitucí Dei Verbum. Mnoho z nich tvrdí, že Ježíšovým otcem byl Josef, že prázdný hrob o Velikonocích není historickou skutečností. Zpochybňují Ježíšovo božské synovství. Stejně tak se rozcházejí teologové s Koncilím v otázkách morálních, např. pokud jde o svátost manželství a sexuální morálku v učení Církve.

Walter Brandmüller, *Die Tagespost*

* * *

V Linci se konala slavnost Božího těla, při které byly místo hostií proměňovány bochníky a jeden z nich byl nesen na tyči místo monstrance. Zbylé konsekrované bochníky byly rozeslány do klášterů a farností. Byla při tom použita i krabice od bot, ve které byla spousta úlomků, oschlých kousků a ty byly rozdělovány jako svaté přijímání. Stojí za zmínku, že podobný bochník konsekroval již dříve ve Vídni na mládežnické mši kardinál Schönborn.

nuje v sobě také oběť sebe sama, a to je podmínka pro to, aby hlásání bylo autentické a účinné.

Srdcem k srdci v Kristu

Alter Christus, kněz, je hluboce spojen se Slovem Otce, které se vtělilo a přijalo podobu služebníka, stalo se služebníkem (srov. Flp 2,5–11). Kněz je služebníkem Krista v tom smyslu, že jeho život, ontologicky přetvořený v Krista, přijímá charakter podstatného vztahu: on je v Kristu, pro Krista a s Kristem ve službách lidí. Právě proto, že patří ke Kristu, je kněz radikálně ve službách lidem: je to služba jejich spáse, jejich štěstí, jejich autentickému osvobození, dozrávání v tomto progresivním přijímání Kristovy vůle, v modlitbě, v tom, že bude stát s Ním „srdcem k srdci“. To je tedy nevyhnutelná podmínka každého hlásání, která spočívá v účasti na svátostné oběti Eucharistie a učenlivé poslušnosti vůči Církvi.

Svatý farář arský často opakoval se slzami v očích: „Jak strašné je být knězem!“ A dodával: „Jak je třeba oplakávat, když kněz slouží mši jako nějakou obyčejnou věc! Jak politováníhodný je kněz bez vnitřního života!“ Kéž Rok kněží přivede všechny kněze k úplnému ztožnění s Ježíšem ukřižovaným a zmrtvýchvstalým, aby následovali příklad svatého Jana Křtitele a byli ochotni se „zmenšovat“, aby On rostl; aby podle příkladu faráře arského pociťovali trvale hlubokou odpovědnost za své poslání, které je znamením přítomnosti nekonečného Božího milosrdenství. Svěťme Marii, Matce Církve, právě započatý Rok kněží a všechny kněze světa. *Bollettino Vaticano*, 24. 6. 2009

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Za těch osm měsíců, co sledujeme na stránkách Světla z nejpovolanejších úst zasvěcený výklad, jaké jsou základy a dimenze vznešené důstojnosti kněží, co od nich Ježíš očekává a jaké požadavky a nároky klade na své vyvolené a milované představitele na tomto světě, mohli jsme si učinit konkrétnější představu o podstatě, vznešenosti a nesmírném významu kněžského stavu. Díváme-li se z tohoto zorného úhlu na svatého faráře arského, musíme konstatovat, že v něm máme před sebou skutečně kněze podle Ježíšova Srdce, kněze dokonale přetvořeného v Krista. Právě proto stojí za to vrátit se k tomuto tak jasně předkonciliálnímu příkladu.

Jestliže si klademe důležitou otázku, s čím vstoupíme do Roku kněží my prostí věřící, opět nám může pomoci Ježíšův výklad. Z něho jasně poznáváme, jak něžnou a trpělivou láskou milují Otec, Syn i Duch Svátý své kněze, kteří jsou od věčnosti drahým pokladem v srdci Nejsvětější Trojice. Co můžeme učinit lepšího, než se spojit s nejvyšším Veleknězem v této jeho lásce ke kněžím. To znamená milovat je především proto, že jsou kněží, tak drazí Ježíšovu Srdci, tedy nikoliv proto, že jsou to sympaťáci, kteří nám imponují, kteří nám padli do noty, milovat je jako nedocenitelný Ježíšův dar i tehdy, když nám nejsou sympatičtí, když si je představujeme jinak. Naše láska je má všemožně podporovat, aby se líbili Tomu, s nímž mají být jedno.

Z Ježíšova výkladu víme, že kněží jsou anebo mají být životodárnými tepnami v jeho mystickém Těle. Jsou jimi potud, pokud jsou skutečně plně spojeni a sjednoceni s Ježíšem Kristem, jediným zdrojem života Církve. Kněží takového ducha, kteří podobně jako svatý farář arský žijí z Krista, v Kristu a pro Krista, jsou pro ďábla, jak to sám přiznal, největší překážkou, a pro

to jsou také prvořadým cílem jeho záškodnické činnosti. Co by mohlo být pro Nepřítele duší větším úspěchem než vyvolat onemocnění celého tohoto „cévního systému“? To je věc, na které intenzivně pracuje zvláště v posledním půlstoletí. Kdykoliv vidíme, jak na kmeni Církve usychají a opadávají ratolesti, kde jinde musíme hledat příčinu, ne-li u kněží. V prostředí, kde působí svatý kněz, věřící víru a Církev neopouštějí, právě naopak. Skutečný stav kněží se ve svých důsledcích týká bezprostředně také všech nás věřících, a proto máme zájem na tom, aby Rok kněží přinesl co nejbohatší plody.

Ďábel má nejvyšší zájem na tom, aby kněží v této nadmíru obtížné a zmatené době byli ohroženi především tím, že jejich víra nebude mít pevné a jasné základy a neotřesitelnou jistotu, že jejich zbožnost bude postrádat pravé a hluboké kořeny, jejich pojetí vlastní identity vytržené z kontinuity se bude opírat spíše o lidské než o božské představy. Modernistické bludy, proti kterým Církev celá desetiletí bojovala, jako by se po Koncilu utrhyly z řetězu. Jak konstatoval Mons. Walter Brandmüller (str. 12), došlo k jakémusi nepochopitelnému rozchodu mezi teologií a učitelským úřadem Církve. Zatímco učitelský úřad pokládal Koncil za nástroj k upevnění víry, teologové si ho vysvětlili jako výzvu k volnému nakládání s články víry. Ačkoliv o takovém zlomu a změně v postoji k církevní tradici a nauce nenajdete v koncilních dokumentech ani zmínky, v ústním podání i v učení mnoha modernistů se toto „antidogma“ šíří jako samozřejmý odkaz II. vatikánského koncilu. Stalo se módou odložit stranou vše, co se jeví lidskému rozumu nevysvětlitelné a nepochopitelné, a tato koroze víry postihla dokonce otázky tak základní, jako

je samotné božství Ježíše Krista, jeho vykupitelská oběť a její nekrvavé zpřítomnění ve mši svaté a v Eucharistii. Dávno předtím odsouzené bludy znovu ožily a vyhlédly si pro své bujení právě západní teologické fakulty, kde je progresisté začali hlásat tu ve větší, onde v menší míře v postupných krocích a v tichém očekávání, že ke stejnému „rozumu“ dospěje časem pod nátlakem veřejného mínění i Vatikán. Kdo je tímto vnitrocírkevním zmatkem nejvíce postižen, jsou bohoslovci, kteří se stali nejdosažitelnějším a někde dokonce vděčným publikem pro zpochybňování pravd a hlásání novot a nekázně. Mají falešný učitelé vůbec představu, jak ubližují těmto mladým lidem a celým budoucím generacím?

Kněžím však ztěžuje jejich správné sebepojetí i nová liturgická praxe. Ať byly změny v liturgii koncilními otci jakkoliv dobře myšleny, dnes je již zcela zřejmý praktický dopad, že více než Boha postavily do svého středu člověka. Nový obřad se od starého liší nápadně tím, že v něm citelně ubylo projevů pokory, zkroušenosti a úcty. Liší se tím, že obrací nejen tvář, ale pozornost kněze především k lidem a nakonec k sobě samotnému. Úcta, která se stále znovu a znovu nevyjadřuje také navelek, nakonec ochabne i v srdci. Snadno se může kněžím stát, že středem jejich života se místo mešní oběti stane jakýsi křesťanský kolektivismus a aktivismus. Leccos z toho, co se může věřícím líbit, samotného kněze může ochuzovat a zatěžovat v tom nejpodstatnějším. Kněz potřebuje být při mši svaté také sám s Bohem tváří v tvář. Starost o vnější režií bohoslužby může zajít tak daleko, že se opomene podstatná a bezpodmínečná podmínka její platnosti – a tou je jasná víra, vědomí a úmysl přinést Bohu novozákonní nekrvavou oběť Ježíše Krista přesně podle ritu svaté římské církve. Jestliže se dnes seminaristé učí, že mše svatá je dialogické setkání spo-

lečenství kolem stolu Páně, pak je tím ohroženo pojetí mše svaté ve své podstatě.

Kněz je povolán k tomu, aby vedl věřící k Bohu. Ale také mohou nastat situace, že věřící vedou k Bohu kněze: svými modlitbami, oběťmi a svým příkladem. Vy, kteří z Ježíšových slov poznáváte, čím jsou a čím mají být kněží, čerpejte z tohoto poznání sílu a vědomí, s jakou naléhavostí, vytrvalostí a vroucností je třeba obracet se na Otce, který je zplodil, na Ježíše, v kterém se sjednocují, na Ducha Svátého, který je posvěcuje a zapaluje, a na Marii, která je jejich Matkou, a vyprošovat jim nezbytné milosti, aby byli opravdu v hloubi duše a srdce přetvořeni v Ježíše Krista, aby se horliví stali svatými, aby se vlažní vzpamatovali, aby bezradní našli světlo a důvěru, pochybující oporu a jistotu, aby slepí prohlédli, zbloudilí našli cestu zpět a hříšní milosrdenství. Vracejte svým kněžím vědomí důstojnosti, která jim náleží, i způsobem, jakým se k nim chováte. Nejsou to vaši „kámoši“, ale zástupci a představitelé Ježíše Krista zde na zemi. Neberte do svých rukou to, k čemu jsou privilegovaně a výslovně posvěceny jejich ruce. Nebyla by to především pro samotného kněze skutečná posila a opora jeho víry ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii a také ve vlastní důstojnost, kdyby celý kostel nepřijímal svátostného Spasitele jinak než v hluboké úctě na kolenu a do úst?

Kněží si ztěžují pojetí své identity také tím, že přestali nosit kněžský šat. Pomozte svému knězi obnovit vědomí jeho důstojnosti a věnujte mu k výročí jeho svěcení kleriku, aby mu připomínala, že „není ze světa“, ale že je jeden z těch, které „Otec vzal ze světa, aby je dal svému Synu“. A prostě své kněze, aby kudy chodí, tam vám žehnali. Ale i vy žehnejte svým kněžím. Máme tedy před sebou celý rok, abychom přispěli podle svých sil k naplnění Ježíšovy touhy po svatých kněžích.

-/š-

Pondělí 13. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Krajina Révového listu 7:15 Pro vita mundi (112): Eva Budzáková 7:50 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 8:20 Noční univerzita: Ignác a Františka Muchovi - Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) 9:25 Druhé čtení 9:50 Kaplička pana Zemana 10:00 GOODwillBOY 10:30 Přírodní zákraky Evropy (9/12): Krásy evropského podzemi 11:20 Pro zdraví (11): Projekt ICRC 11:35 Čteme z křesťanských periodik 11:45 Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Tajemství gregoriánského chorálu 13:05 Obnova Konga skrze výchovu 13:25 Nadšení pro dům 13:55 Kaplička sv. Barbory 14:05 Cesty za poznáním: Reykjavík 14:35 Mongolsko včera a dnes III. [P] 15:05 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 [P] 15:20 Vy, kteří jste zůstali 15:35 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 15:55 H2Onews 16:05 Zrnko v perle Karibiku 16:20 Pro vita mundi (19): Anděla Bílková 17:00 Pro zdraví (11): Projekt ICRC 17:15 Potkal jsem Boha v temnotě 17:45 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:15 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 18:35 Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky [P] 18:45 GOODwillBOY 19:15 Vy, kteří jste zůstali 19:30 Skanzen Zubrnice 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Zikův svět zvířat (3. díl): Velké šelmy 20:30 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 21:20 Na koberečku (60) 21:35 Primiční homilie P. Davida Boumy 21:55 Zpravodajské Noeviny 22:05 Tajemství gregoriánského chorálu 23:05 Kaplička pana Zemana 23:10 H2Onews 23:20 Mongolsko včera a dnes III. 23:50 Druhé čtení 0:15 Krajina Révového listu 0:55 Čteme z křesťanských periodik 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 14. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Ignác a Františka Muchovi - Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) 7:20 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 8:50 Na koberečku (60) 9:05 Pro vita mundi (112): Eva Budzáková 9:40 Skanzen Březno Isarno [P] 10:00 V posteli chit-chat (4. díl) 10:50 Potkal jsem Boha v temnotě 11:20 Druhé čtení 11:45 Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Benefiční koncert Pro Ukrajinu 14:50 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:20 Vy, kteří jste zůstali 15:35 Skanzen Březno Isarno 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Jan Sarkander 16:45 Obnova Konga skrze výchovu 17:05 Mikroregion Třemšín (5/9) 17:15 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 17:30 Světlo pro Evropu (2. díl) 17:55 Na koberečku (60) 18:10 Dětská televize 18:35 Mašinky (9. díl): O bludné výhybce [P] 18:45 V posteli chit-chat (4. díl) 19:35 Kaplička pana Zemana 19:40 Pro zdraví (11): Projekt ICRC 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 21:05 Historie válečného letectví (13/14): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 22:00 Světlo pro Evropu (2. díl) 22:25 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 23:55 Kaplička pana Zemana 0:00 Vy, kteří jste zůstali 0:15 Zpravodajské Noeviny 0:25 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 15. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (13/14): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu 6:45 Kaplička pana Zemana 6:50 Skanzen Březno Isarno 7:10 Jan Sarkander 7:50 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 8:20 Hlubinami vesmíru (6) - čer-

venec 2007 9:20 Mikroregion Třemšín (5/9) 9:30 Dětská televize 9:55 GOODwillBOY 10:25 Jan Sarkander 11:05 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kaplička pana Zemana 12:10 Pro zdraví (11): Projekt ICRC 12:25 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 13:15 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 14:15 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 15:15 Jan Sarkander 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:35 Čteme z křesťanských periodik 16:45 Skanzen Březno Isarno 17:05 Dětská televize 17:30 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 17:45 Obnova Konga skrze výchovu 18:05 Mongolsko včera a dnes III. 18:35 Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 1. díl [P] 18:45 GOODwillBOY 19:15 Na koberečku (60) 19:30 Skanzen Zubrnice 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Říkají to filmem (3. díl): Ján Kuska 21:05 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 21:25 Světlo pro Evropu (2. díl) 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:00 Pro zdraví (12): Fair trade 22:05 Vy, kteří jste zůstali 22:20 Jan Sarkander 23:00 H2Onews 23:10 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 0:10 Tajemství gregoriánského chorálu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 16. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Davida Boumy 6:35 Benefiční koncert Pro Ukrajinu 9:20 Mikroregion Třemšín (5/9) 9:30 Čteme z křesťanských periodik 9:40 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 10:00 V posteli chit-chat (5. díl) 10:50 Kaplička pana Zemana 10:55 Skanzen Březno Isarno 11:15 Historie válečného letectví (13/14): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu 11:45 Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 1. díl 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 12:35 Mongolsko včera a dnes III. 13:05 Pro vita mundi (19): Anděla Bílková 13:45 Pro zdraví (12): Fair trade 13:50 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 14:40 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:10 Potkal jsem Boha v temnotě 15:40 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Jan Sarkander 16:45 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 17:05 Vy, kteří jste zůstali 17:20 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 18:10 Skanzen Březno Isarno 18:30 O novom životě starého kláštera 18:35 Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 2. díl [P] 18:45 V posteli chit-chat (5. díl) 19:35 Na koberečku (60) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (20): Anděla Bílková 20:45 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Noční univerzita: Ignác a Františka Muchovi - Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) 22:50 Benefiční koncert Pro Ukrajinu 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 17. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (60) 6:30 Dětská televize 6:55 Pro vita mundi (20): Anděla Bílková 7:35 Vy, kteří jste zůstali 7:50 Jan Sarkander 8:30 Mongolsko včera a dnes III. 9:00 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 10:00 GOODwillBOY 10:30 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) 11:30 Mikroregion Třemšín (5/9) 11:40 Pro zdraví (12): Fair trade 11:45 Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 2. díl 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 12:25 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:55 Pro vita mundi (20): Anděla Bílková 13:35 Na koberečku (60) 13:50 Mongolsko včera a dnes III. 14:20 Skanzen Březno Isarno 14:40 Přírodní zá-

kraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 15:30 Světlo pro Evropu (2. díl) 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 17:35 Zikův svět zvířat (3. díl): Velké šelmy 18:00 Pro vita mundi (112): Eva Budzáková 18:35 O pasáčku Asafovi (1/14) [P] 18:50 GOODwillBOY 19:20 O novom životě starého kláštera 19:25 Vy, kteří jste zůstali 19:40 Mikroregion Třemšín (5/9) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 21:35 Primiční homilie P. Davida Boumy 21:55 Octava dies (536): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Říkají to filmem (3. díl): Ján Kuska 23:25 Přírodní zákraky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 0:15 O novom životě starého kláštera 0:20 Mongolsko včera a dnes III. 0:50 H2Onews 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 18. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Říkají to filmem (3. díl): Ján Kuska 7:15 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 8:45 Dětská televize 9:10 Zikův svět zvířat (3. díl): Velké šelmy 9:35 Hrdinové Nového zákona (10): červenec 9:50 Čteme z křesťanských periodik 10:00 Mongolsko včera a dnes III. 10:30 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 10:45 Annám 11:15 Na koberečku (60) 11:30 Mikroregion Třemšín (5/9) 11:40 Pro zdraví (12): Fair trade 11:45 O pasáčku Asafovi (1/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Jan Sarkander 12:45 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 13:05 Benefiční koncert Pro Ukrajinu 15:50 Pro zdraví (12): Fair trade 15:55 H2Onews 16:05 Mongolsko včera a dnes III. 16:35 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 16:50 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 17:50 Pro vita mundi (20): Anděla Bílková 18:30 O novom životě starého kláštera 18:35 O pasáčku Asafovi (2/14) [P] 18:45 Skanzen Březno Isarno 19:05 Čteme z křesťanských periodik 19:15 Mikroregion Třemšín (5/9) 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 21:05 Historie válečného letectví (13/14): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu 21:35 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 22:35 Druhé čtení 23:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) 0:00 Potkal jsem Boha v temnotě 0:30 Pro zdraví (12): Fair trade 0:35 Zpravodajské Noeviny 0:45 Pro vita mundi (112): Eva Budzáková 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 19. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 7:50 Primiční homilie P. Davida Boumy 8:10 Mikroregion Třemšín (6/9) [P] 8:20 Hrdinové Nového zákona (10): červenec 8:35 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 8:55 Skanzen Březno Isarno 9:15 Mongolsko včera a dnes III. 9:45 Pro vita mundi (112): Eva Budzáková 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá s kněžským svcením z Baziliky Božského Spasitele v Ostravě 11:30 Potkal jsem Boha v temnotě 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:10 Pro zdraví (12): Fair trade 12:15 Zpravodajský souhrn týdne 12:45 Evangelium 12:55 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 13:25 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 14:25 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 14:45 Pro vita mundi (20): Anděla Bílková 15:25 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) 16:25 Skanzen Březno Isarno 16:45 Světlo pro Evropu (2. díl) 17:10 Historie válečného letectví (13/14): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu 17:40 Zikův svět zvířat (4. díl) [P] 18:05 Evangelium 18:15 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 19:45 Na koberečku (60) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 20:35 Václav Hudeček - Galakonzert v Luhačovicích 21:25 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 21:40 Druhé čtení 22:05 Misijní magazín (27): Česká miss a misie 23:05 Pro vita mundi (20): Anděla Bílková 23:45 Zpravodajský souhrn týdne 0:15 Říkají to filmem (3. díl): Ján Kuska 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! Radujte se se mnou, obraťte se v radosti a děkujte Bohu za dar mé přítomnosti mezi vámi. Modlete se, aby ve vašich srdcích Bůh byl ve středu vašeho života a dejte svým životem svědectví, děti moje, aby každý tvor pocítil Boží lásku. Buďte mými vztaženými rukama pro každého tvora, aby se přiblížil k Bohu lásky. Žehnám vás svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 6. 2009

Duchovní správa poutního kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve **Staré Vodě** oznamuje, že **poutní mše svatá ze svátku sv. Anny** se bude konat **v sobotu 25. července 2009 v 10 hodin a v neděli 26. července 2009 v 15 hodin.**

„Zázračná medailka“ – přívěs na řetizek, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 995 Kč, střední (16 mm) – 1800 Kč, velká (19 mm) – 2900 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2900 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Rožňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

POLYGAMIE V EVROPĚ

S muslimskými přistěhovalci přibývá v Evropě případů víceženství. Ve Velké Británii jsou tyto případy akceptovány, pokud je takový obyčej praktikován v zemi původu dotyčného muže. V Holandsku se takové případy řeší nikoliv podle platného právního řádu, ale „dialogem“. I když ve Francii je polygamie zakázána, je zde více než 30 000 muslimů, kteří mají více než jednu ženu.

RITUÁLNÍ VRAŽDY ALBÍNŮ PŘED SOUDEM

V Tanzanii se ocitli před soudem šamani a léčitelé, kteří vyrábějí z krve a tělesných částí zavražděných albínů „kouzelné nápoje“, za které obchodníci bohatě platí. V uplynulých 18 měsících přišlo tak o život více než 40 lidí. Albínů žije v Tanzanii asi 200 000. Rituální vraždy lidí bez barvy kůže se šíří v celé východní Africe. Mnoho matek už oplakává své děti, napsal biskup Henry Orombi v pastýřském listě.

MATKA ŠESTERČAT ODMÍTLA POTRAT

V Severním Irsku přivedla 26letá rodička na svět šesterčata. Všechny rady, aby několik dětí potratila, rozhodně odmítla. „Děti jsou obdivuhodný Boží dar. Byla bych šťastná, kdybych dostala jedno, ale Bůh mi jich dal šest, což je nádherné.“ Děti se narodily ve 22. týdnu těhotenství. -rv-

Liturgická čtení

Neděle 12. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 7,12–15
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
2. čt.: Ef 1,3–14
Ev.: Mk 6,7–13
Slovo na den: *Nic.*

Pondělí 13. 7. – nez. pam.

sv. Jindřicha
1. čt.: Ex 1,8–14.22
Ž 124(123),1–3.4–6.7–8
Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Páně.*)
Ev.: Mt 10,34–11,1
Slovo na den: *Víc.*

Úterý 14. 7. – nez. pam. sv. Kamila

de Lellis nebo bl. Hroznaty (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)
1. čt.: Ex 2,1–15a
Ž 69(68),3.14.30–31.33–34
Odp.: srov. 33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)
Ev.: Mt 11,20–24
Slovo na den: *Začal vytýkat městům, že se neobrátily.*

Středa 15. 7. – památka

sv. Bonaventury
1. čt.: Ex 3,1–6.9–12
Ž 103(102),1–2.3–4.6–7
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 11,25–27
Slovo na den: *Skrýl před moudrými a odhalil malíčkům.*

Čtvrtek 16. 7. – nez. pam. P. Marie

Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Ex 3,13–20
Ž 105(104),1+5.8–9.24–25.26–27
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: *Tichý a pokorný.*

Pátek 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava

a sv. Hyacinta
1. čt.: Ex 11,10–12,14
Ž 116B(115),12–13.15–16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 12,1–8
Slovo na den: *Neodsuzovali byste nevinné.*

Sobota 18. 7. – nez. sob. pam.

Panny Marie
1. čt.: Ex 12,37–42
Ž 136(135),1+23–24.10–12.13–15
Odp.: ... *jeho milosrdenství trvá navěky*
Ev.: Mt 12,14–21
Slovo na den: *Na ulici nikdo neuslyší jeho hlas.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. ČERVENCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 7.		PO 13. 7.		ÚT 14. 7.		ST 15. 7.		ČT 16. 7.		PÁ 17. 7.		SO 18. 7.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1734	1953	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1734	1953	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	704	795	1049	1169	1429	1605	1735	1954	1431	1607	1432	1609	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1724	1943	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	704	795	1428	1604	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1736	1955	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1737	1956	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1059	1180	1429	1605	1737	1956	1431	1608	1432	1609
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1731	1950	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	704	795	704	795	1428	1604	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

O SATANOVI

Elias Vella • Z angličtiny přeložil Tomáš Audy

Ďábel – symbol, nebo realita? Kdo jsou to zlí duchové? Jak je možné, že si satan může dovolit oklamávat Boží děti vykoupené Kristovou krví? Jak ďábel působí? Je možné ďábla spoutat? Kniha zkušeného maltského exorcisty odpovídá na všechny uvedené otázky. Jejím cílem je přispět k tomu, aby se co nejméně lidí dostávalo do moci ďábla – nad ďáblem zvítězíme jenom ve spojení s Ježíšem. Publikace může být užitečná i pro odborníky, kteří pomáhají lidem zapleteným do ďáblových nástrah. Ve své argumentaci autor uvádí jak biblické texty, tak i díla církevních otců, dokumenty učitelského úřadu církve, spisy Jana Pavla II. a současných teologů. Ovšem základem knihy je autorova vlastní zkušenost s působením ďábla a osvobozováním z jeho moci.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 248 stran, 249 Kč

VÍTĚZNÝ DOMOV

Michal Altrichter

Soubor meditativních básní, který se obrací k Panně Marii, ke Kristovým ranám a českým světcům. Zahrnuje vánoční a velikonoční cyklus.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Křídový papír, brož., 106x202 mm, 128 stran, 115 Kč

VLADIMÍR SOLOVJOV: MYSTIK A PROROK

Karel Sládek

Ruský filosof Vladimir Solovjov (1853–1900) je v předložené monografii studován pod zorným úhlem několika aspektů jeho

tvorby. Solovjovův mystický a prorocký náhled je vřazen do širšího rámce jeho teosofického systému se všejednotičnými atributy krásy, dobra a pravdy. Dalším aspektem je konfrontace Solovjovova myšlení s českými duchovními a intelektuálními proudy.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Brož., 140x204 mm, 192 stran, 190 Kč

KDO BYL FRANTIŠEK SUÁREZ? • ŽIVOT A DÍLO „VYNIKAJÍCÍHO DOKTORA“

Daniel Heider

Cílem této publikace je předložit čtenáři stručný, avšak nikoli pouze slovníkový přehled života raně novověkého scholastika F. Suáreze (1548–1617), díla a doby, v níž žil. Vedle hlavních životních milníků D. Heider představuje také Suárezovy významné filosofické a teologické doktríny. Jde především o téma vztahu Boží prozřetelnosti a svobodné lidské vůle (tzv. problém De auxiliis), o filosofii zákona, tyranovraždy a téma spravedlivé války.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 142x205 mm, 116 stran, 110 Kč

ZÁPISKY A DUCHOVNÍ DENÍK TEOLOGA

Sergej Bulgakov • Překlad Iveta Juranová

Deníky Sergeje Bulgakova (1871–1944) dýchají spontánností. Krátké texty nebyly zamýšleny k publikování. Jsou záznamem vnitřních podnětů, popisují setkání, osobní zápasy. Uvádí do autorova bilancování s životem, těžkou nemocí i blížící se smrtí. Ukazují duchovní tvář největšího ruského teologa moderní doby. Jsou neopakovatelným svědectvím křesťanské naděje.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Váz., 140x197 mm, 432 stran, 380 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.